SİNSİ BİR TEHLİKE: GAFLET

İnsanları sorgulama zamanı yaklaştı, kendileri ise gaflet içinde yüz çeviriyorlar. Rablerinden kendilerine yeni bir hatırlatma gelmeyiversin, bunu mutlaka oyun konusu yaparak dinliyorlar.
(Enbiya suresi, 1-2)

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Aralık, 2001
İkinci Baskı: Eylül, 2005
Üçüncü Baskı: Ekim, 2005
Dördüncü Baskı: Mart, 2006
Beşinci Baskı: Temmuz, 2006
Altıncı Baskı: Eylül, 2007
Yedinci Baskı: Mart 2008

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Ertem Matbaası
Nasuh Akar Mahallesi 25. Sokak No: 19
Balgat - Ankara
Tel: (0 312) 284 18 14

www.harunyahya.org -www.harunyahya.net
www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

YARATILIŞ GERÇEĞİ

Tek bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimali 10950'de bir ihtimaldir ki bu da imkansıza eşittir. Bir tane protein bile tesadüfen oluşamazken, Darwinistler, milyonlarca proteinden oluşan benim gibi bir canlının tesadüfen oluştuğunu iddia ederler.

Sizin İlahınız yalnızca Allah'tır ki, O'nun dışında İlah yoktur. O, ilim bakımından herşeyi kuşatmıştır. (Taha Suresi, 98)

Bir insanın burnunda 5-10 milyon civarında koku alma hücresi varken, benim burnumda 220 milyon civarında koku alma hücresi var. Sahip olduğum her özellik, Yüce Allah'ın bana verdiği eşsiz birer nimettir.

Yaratan, hiç yaratmayan gibi midir? Artık öğüt alıp-düşünmez misiniz? (Nahl Suresi, 17)

Allah, annemin karnında, tek bir ortak ana hücreyi çoğaltarak, benim tüm dokularımı, organlarımı, yüzümü, gözlerimi meydana getirdi. Rabbim, yarattığı tüm hücrelerime ne kadar çoğalmaları gerektiğini, ne zaman durmaları gerektiğini ve hangi organlarımı meydana getirmeleri gerektiğini sürekli olarak ilham ediyor.

Allah dedi ki: "İki İlah edinmeyin: O, ancak tek bir İlah'tır. Öyleyse Benden, yalnızca Benden korkun." Göklerde ve yerde ne varsa O'nundur, itaat-kulluk da (din de) sürekli olarak O'nundur. Böyleyken Allah'tan başkasından mı korkup-sakınıyorsunuz? (Nahl Suresi, 51-52)

Darwinistler, benim sahip olduğum tek bir hücrenin bile açıklamasını yapamazken, benim tüm güzelliğimin, etrafımdaki ağaçların, diğer çiçeklerin, meyvelerin, uçsuz bucaksız ormanların tesadüfen meydana geldiğini iddia ederler. Oysa beni de, etrafımdaki tüm ihtişamlı güzellikleri de yaratan, alemlerin Rabbi olan Yüce Allah'tır.

Göklerin, yerin ve her ikisi arasındakilerin Rabbidir; şu halde O'na ibadet et ve O'na ibadette kararlı ol... (Meryem Suresi, 65)

Darwinistler, annemin bana olan şefkatini, kör tesadüflere bağlarlar.

Ama bilinçsizce gelişen olayların, fedakarlık, şefkat ve dayanışma gibi bilinç ve akıl gerektiren özellikleri nasıl meydana getirdiğini hiçbir şekilde açıklayamazlar.

(Bunlar,) 'İçten Allah'a yönelen' her kul için 'hikmetle bakan bir iç göz' ve bir zikirdir. Ve gökten mübarek (bereket ve rahmet yüklü) su indirdik; böylece onunla bahçeler ve biçilecek taneler bitirdik. (Kaf Suresi, 8-9)

Sahip olduğum tek bir DNA'nın herhangi bir basamağındaki, örneğin 719 milyon 348 bin 632'nci basamaktaki tek bir harfin yanlış kodlanması gibi bir hata bile benim için korkunç soruçlara yol açabilir. Buna rağmen Darwinistler, kusursuz yapımla benim, rastgele olayların bir sonucu olduğumu iddia ederler. Bunun imkansız olduğu apaçıktır.

Düşmanlarımıza karşı oldukça yırtıcı olmamıza rağmen, ailemize karşı son derece şefkatli ve sevgi doluyuz. Eğer her şey Darwinistlerin söylediği gibi şuursuz olayların sonucunda gelişiyorsa ve onların iddia ettiği gibi doğada yalnızca bir mücadele hakimse, bu durumda sevgiyi, şefkati ve korumacılığı, yavrularımıza karşı özverili davranışları hiçbir şekilde bilmiyor olmamız gerekirdi.

Kara memelilerinin en irilerinden olan gergedanlar, bundan 75 milyon yıl önce de aynı bugünkü gibi güçlü dişlere, boynuzlara sahiptiler. Çin’de ortaya çıkarılan bu kafatası fosili dikkatlice incelendiğinde aradan geçen milyonlarca yılda gergedanlarda hiçbir değişiklik olmadığı görülmektedir.

75 milyon yıllık gergedan kafatası fosili

Geyiklerin onlarca türünden biri olan benekli geyiğe dünyanın pek çok bölgesinde rastlamak mümkündür. Fosilleşerek bugüne kadar muhafaza olan bu geyik kafatası, yeryüzünde evrimsel bir gelişim yaşanmadığını, canlıların yaratıldıkları ilk halleriyle bugünkü görünümleri arasında hiçbir fark olmadığını ortaya koymaktadır.

78 milyon yıllık benekli geyik kafatası fosili

Evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı, geçmişte, hem antilop özelliği taşıyan hem de farklı bir canlı türünün özelliklerine sahip olan pek çok garip canlının olması gerekirdi. Ne var ki, sayısız masalla ve hayali senaryoyla dolu olan evrimci yayınlarda, bir tane bile ara canlı fosili sergilenmemektedir. Çünkü böyle bir canlı tarihin hiçbir döneminde yaşamamıştır. Tüm canlılar, resimde

örneği görülen 83 milyon yıllık antilop gibi, var oldukları ilk halleriyle günümüze kadar gelmişlerdir.

83 milyon yıllık antilop fosili

83 milyon yıllık antilop kafatası fosili

Mustelidea **familyasına dahil olan sansarlar, milyonlarca yıldır değişmeyen yapılarıyla, evrimin iddialarını yalanlayan canlılardan biridir. Yapılan jeolojik araştırmalar, diğer tüm bilim dalları gibi, evrim teorisinin geçersizliğini ortaya koyarken, Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu gözler önüne sermektedir.**

www.evrimcilerinitiraflari.com

23 - 5 milyon yıllık sansar kafatası fosili

Kuzey kutup bölgesinde kimi zaman -40 dereceyi bulan soğukta yaşayan kutup tilkileri, beslenmek için kimi zaman 1000 kilometrelik yol katederler. Allah'ın güç şartlara dayanıklı yarattığı kutup tilkisinin fosil kafatasları, günümüzdeki canlı örneklerine birebir benzemektedir. Bu apaçık delil, tüm canlılarda olduğu gibi tilkilerin de yaratıldıkları ilk andaki halleri ile günümüzde de var olduklarını göstermektedir.

8.2 milyon yıllık kutup tilkisi kafatası fosili

Darwinistlerin 150 yıldır devam eden ara form fosili arayışı büyük bir hüsranla sonuçlanmıştır. Günümüzde evrimcilerin delil diye ortaya koyabilecekleri hiçbir bulgu yoktur. Antropolog Jeffrey H. Schwartz fosil kayıtlarının, Darwinizm'in aleyhine olduğunu şöyle ifade eder:

"Pek çok paleontolog fosil kayıtlarında, kayıp halkaları bulmak yerine, sadece büyük boşluklarla ve bugüne kadar kaydedilmiş fosil türleri arasında herhangi bir ara form olmadığı gerçeğiyle yüz yüze geldi." (Schwartz, Jeffrey H., Sudden Origins, 1999, s. 89)

23 - 5 milyon yıllık kutup porsuğu

Resimdeki 89 milyon yıllık panter kafatası fosili, bu canlıların

on milyonlarca yıldır değişmediklerini ortaya koymaktadır. Eğer Darwinistlerin iddiaları doğru olsaydı, fosil kayıtlarında henüz tam gelişmemiş bir çok panter fosili bulunması gerekirdi. Ancak, kayıtlarda böyle "yarım" bir pantere hiç rastlanmamıştır. Bulunan tüm panter fosilleri, günümüzdeki panterlerin sahip oldukları özelliklere eksiksiz sahiptir. Bu da, panterlerin evrim geçirmediğinin önemli delillerinden biridir. Panterler de, diğer tüm canlılar gibi, Yüce Allah'ın eseridir.

89 milyon yıllık panter kafatası fosili

Günümüzdeki pandaların taşıdıkları tüm özelliklere sahip olan, bundan 96 milyon yıl önce yaşamış olan pandalar evrimi reddetmektedir. Fosillerle ispatlanan bu gerçek, açık ve net olarak ortadadır. Darwinistlerin ısrarla göz ardı etmeye çalışmaları, bu gerçeği değiştirmez. Canlılar evrimsel bir süreç sonucunda ortaya çıkmamıştır. Canlı ve cansız tüm varlıkları Allah yaratmıştır.

88 milyon yıllık panda kafatası fosili

Fosil kayıtları kum tilkilerinin hep kum tilkisi olarak var olduklarını, başka bir canlıdan türemediklerini ispatlamıştır. Günümüz kum tilkileriyle her yönden aynı olan 86 milyon yıllık resimdeki kum tilkisi kafatası fosili, evrimcilerin sadece hayallerini dile getirdiklerinin delilidir. Darwinistlerin iddia ettikleri gibi bir süreç hiçbir zaman yaşanmamıştır, evrimci varsayımlar bilimsel dayanaktan yoksundur.

86 milyon yıllık kum tilkisi kafatası fosili

Darwinistlerin fosiller karşısındaki çaresizliğini gözler önüne seren bulgulardan biri de, resimdeki 65 milyon yıllık kuzey doğu kaplanı kafatası fosilidir.

Evrimciler söz konusu canlıların hayali evrim sürecini delillendirebilecek bir tane dahi bulgu ortaya koyamazken, sayısız fosil kuzey doğu kaplanlarının evrim geçirmediğini, yaratıldığını ispatlamaktadır.

65 milyon yıllık kuzey doğu kaplanı kafatası fosili

Evrimcilerin çok uzun yıllardır aradıkları ara geçiş fosilleri hiçbir şekilde bulunamamakta, öte yandan Yaratılış gerçeğini ortaya koyan fosillere her gün bir yenisi eklenmektedir. Resimdeki zebra kafatası fosili de bu örneklerden biridir. Diş ve çene yapısı günümüz örneklerinden farksız olan bu fosil, evrim teorisinin büyük bir aldatmacadan ibaret olduğunu, tüm canlıları Allah'ın yarattığını bir kez daha teyit etmektedir.

75 milyon yıllık zebra kafatası fosili

Darwinistlerin açmazda olduğu konulardan biri de memelilerin kökenidir. Evrimciler, memelilerin kökenine ve bu sınıfa dahil canlıların birbirleriyle olan sözde evrimsel akrabalık ilişkilerine dair hiçbir kanıt gösteremezler. 90 milyon yıllık bu kaplan kafatası fosili de evrim teorisinin ne kadar büyük bir çıkmaz içinde olduğunun delillerinden biridir.

90 milyon yıllık kaplan kafatası fosili

OKUYUCUYA

•Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

•Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

•Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

•Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

•Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

•Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak

birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır. Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 57 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurtdışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek

çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazançhedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çokgeç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile

olacaktır.

GİRİŞ

Küçük bir çocuğun mutlu ve neşeli tavırları insanları imrendirir. Çünkü, büyükleri için oldukça önemli olan, üzerinde uzun uzun düşündükleri, ciddi kararlar aldıkları, tepki gösterdikleri olayların onun için bir anlamı yoktur. Örneğin, ne ekonomik krizler, ne doğal afetler, ne dünyada yaşanan savaşlar, ne de uygulanan zulümler onun için bir şey ifade etmez. Etrafında olup bitenlerden habersiz bir şekilde acıkmak, susamak ve oyuncağını kaybetmek gibi nedenlerin dışında hiçbir şeyden huzursuzluk duymadan kendi dünyasında yaşar. Huzurunun kaçmasına neden olan bu sebepler olmadığı sürece de şuursuzca uyumaya, oynamaya ve gülmeye devam eder.

Ne var ki, birçok insanın -her ne kadar ilk bakışta fark edilmese de- şuur olarak bu küçük çocuktan pek farkı yoktur. Bu şuursuzluk, Allah'ın ve ahiretin varlığı, kendisinin yaratılış amacı, ölümün mutlaka gerçekleşecek kesin bir gerçek olduğu, öldükten sonra her yaptığının hesabının Allah'a muhakkak verilecek olması gibi en önemli gerçeklerin kavranmasında yaşanır.

İnsanların büyük bir çoğunluğu, Allah'ın açık ayetlerinden, emir ve yasaklarından habersiz bir şekilde, sadece kendi istek ve arzuları doğrultusunda yaşarlar. Bu insanların, dünya nimetlerine sahip olmak, mutlu olmak, eğlenmek, nefsani arzularını tatmin etmek dışında başka bir istekleri yoktur. Sadece dünyanın çekici süsüne ilgi duyar ve istedikleri şeylere sahip olmak için yaşamları boyunca çaba harcarlar. En büyük sıkıntıyı ise, bu çabalarının boşa çıkması ya da ellerindekini yitirmeleri sonucunda yaşarlar.

Oysa yalnızca kısa bir süre yaşadıkları dünya hayatı herşeyiyle bir gün sona erecektir. Onlar ise, kendileri ve Allah'ın hoşnutluğundan uzak bir hayat süren diğer insanlar için hazırlanmış olan şiddetli ve ebedi azaptan habersizdirler. Büyük bir korku ve sıkıntı duyacakları ahiret gününe doğru ilerlerken dünyanın geçici süsüne tutkuyla bağlanıp sadece dünyevi tutkularını kaybetmenin endişesini ya da üzüntüsünü duyarlar.

İnsanların, Allah'ın açık delillerine, emir ve uyarılarına rağmen gösterdikleri bu şuursuz, kayıtsız ve ilgisiz tutumlarına "gaflet" adı verilir.

Allah her insan için bedeni de dahil olmak üzere, baktığı her yerde Kendi varlığını hatırlatacak türlü güzellikler ve nimetler yaratmıştır. Hayatımızın her anı, gözümüzü çevirdiğimiz her yer, saymaya güç yetiremeyeceğimiz yaratılış mucizeleriyle donatılmıştır. Bu gerçek Kuran'da şöyle bildirilmektedir:

Şüphesiz, göklerin ve yerin yaratılmasında, gece ile gündüzün art arda gelişinde, insanlara yararlı şeyler ile denizde yüzen gemilerde, Allah'ın yağdırdığı ve kendisiyle yeryüzünü ölümünden sonra dirilttiği suda, her canlıyı orada üretip-yaymasında, rüzgarları estirmesinde, gökle yer arasında boyun eğdirilmiş bulutları evirip çevirmesinde düşünen bir topluluk için gerçekten ayetler vardır. (Bakara Suresi, 164)

Sabah kalktığınız andan itibaren akşam tekrar yatana kadar yaptıklarınızı, karşılaştığınız olayları ve görüntüleri düşünün. Uyandığınızda ve aynaya baktığınızda, uzun bir uykudan sonra tekrar canlanan ve sizin hiçbir müdahaleniz olmadan, kendiliğinden tüm fonksiyonlarını eksiksizce sürdüren bedeninizi görürsünüz. Tek bir hücrenin çoğalmasından meydana gelen, şu anda da yaklaşık 100 trilyon hücreden oluşan, simetrik ve estetik bir görünüme sahip, siz hiç farkında değilken içinde peş peşe yüzlerce kusursuz ve karmaşık işlemin meydana geldiği bedeniniz bir gün önceki haliyle karşınızdadır.

Ancak çoğu insan bu gerçeklerin şuurunda olmadan hareket eder. Sabah kalktığında aynaya bakarken genelde yüzünün genel görünümü, bakımı veya saçlarının şekli dışında başka bir şeyi aklına getirmez. Zihninde genelde iş, okul ya da gün içinde yapacakları dışında bir düşünce yoktur. Oysa çoğunluğun dikkatinden kaçan gerçek şudur: Yeni başlayan bir günle tüm insanlara Allah'a yönelmeleri ya da O'na olan yakınlıklarını artırmaları için yeni bir fırsat daha verilmiştir. Belki de bu fırsat kişiye tanınmış son bir fırsattır. Kim bilir belki de o gün dünyada geçireceği son gündür. Ne yazık ki, insanların büyük çoğunluğu kendilerine verilen bu fırsatın farkında değildir. Bu nedenle de genelde zihinlerini, Allah'ı değil kendilerini ya da çevrelerindeki insanları hoşnut etmeyi düşünerek ve bunun planlarını yaparak meşgul ederler. Bu durumu bir örnekle açıklayalım:

Bir bilgi yarışması düşünün. Yarışmayı kazanana çok büyük miktarda para verilsin. Yarışma sırasında acaba yarışmacı nasıl davranır? Soruları dinleyip cevaplarını düşünmek yerine etrafına bakınıp oyalanır, soruyu soran sunucunun elbisesini, ses tonunu, saçını mı eleştirir ya da sorunun cevabını düşünmek yerine yarın ne yapacağını, ne giyeceğini mi düşünür?

Tam tersi bu kişi büyük bir dikkatle sunucuyu dinler, şuuru tam açıktır. Kısıtlı süresini iyi değerlendirmeye çalışır. Cevabı bulmak için konsantre olur. Başarılı olabilmek için muhakkak ki konu dışındaki hiçbir şeyle ilgilenmez. Aksine elindeki fırsatı en güzel şekilde değerlendirmeye

çalışır. Ama söz konusu az önce saydığımız türden anlamsız davranışlarda bulunursa, yarışmacının büyük bir şaşkınlık, şuur kapanıklığı, akılsızlık, kısaca gaflet içinde olduğunu düşünürüz.

Ancak çoğu insanın içinde bulunduğu gaflet hali verdiğimiz bu örnekten çok daha ciddi boyutlardadır. Bu gaflet hali, insanların, Allah'ın kendilerini kulluk etmeleri için yarattığının bilincinde olmadan, Allah'ın emir ve yasaklarından tamamen uzak bir hayat yaşamalarıdır.

Gaflet tüm insanları dikkatli olmadıkları ve Allah'a gönülden boyun eğmedikleri sürece tehdit eden çok büyük bir tehlikedir. Çünkü gaflette olan ya da gaflete sürüklenen bir kişi Kuran'da belirtilen tüm emir ve yasaklara samimi bir şekilde uymadığını, ayrıca her an gaflete kapılabileceğini ya da düşünmediği sürece içinde bulunduğu durumu fark edemez. Dolayısıyla, bu kitabı eline alan her okuyucu, kendisinin de gaflette olabileceğine ihtimal vererek okumalı, kendini "müstağni", yani bu sinsi tehlikeden uzak ve güvende görmemelidir. Çünkü Rabbimiz Kuran'da, "Hayır; gerçekten insan, azar. Kendini müstağni gördüğünden." (Alak Suresi, 6-7) şeklinde buyurmuştur. İnsan, ancak müstağniyetten kaçındığı zaman Kuran ayetlerini rehber edinerek kendi durumunu tahlil edebilir, eksiklerini ve hatalarını düzelterek, ihmal ettiği konuları telafi edebilir. Çünkü insanın sürekli gaflet içinde kalmasının ve gafletin derinliğinin gün geçtikçe artmasının en büyük sebebi kişinin kendini eksiksiz ve kusursuz görmesi, halinden memnun olmasıdır.

Bu kitabın amacı, gafletin Kuran'a göre tanımını yapmak ve insanları bu sinsi tehlikeye karşı uyarmaktır. Aynı zamanda, kimi insanların bilinçsizce ve cahilce içine düştükleri gaflet halini fark etmelerini sağlayarak, bu durumdan kurtulmalarına yardımcı olmak ve müminleri şeytanın bu sinsi tuzağına karşı her an uyanık ve dikkatli olmaya davet etmektir.

GAFLET HALİ

Gaflet hali, girişte de kısaca tanımladığımız gibi, kişinin, Allah'ın ve ahiretin varlığından habersiz olması ya da haberi olduğu halde bu bilginin gerektirdiği bilinç ve sorumluluğu, davranış şeklini göstermeyerek, kayıtsız ve umursuz bir tutum içinde bulunmasıdır. Gaflet hali kimi zaman iman eden bir kimse için kısa süreli, geçici bir unutkanlık ya da dalgınlık şeklinde olabildiği gibi kimi zaman da Allah'a iman etmeyen ya da O'na ortak koşanlarda olduğu gibi tüm yaşamlarını ve yaşamlarının her ayrıntısını kaplayacak derecede derin olabilir.

Dünya üzerinde pek çok insan, yaratılış amacını düşünmeden, nefsinin arzularıyla oyalanıp boş ve yararsız işlerle uğraşarak şuursuzca yaşamını sürdürür. "Gününü gün etme" mantığıyla, sadece dünyadaki nimetlerin en iyisine ve en fazlasına sahip olmayı hedefler. Onun için önemli olan, "dünyaya bir daha mı geleceğiz" düşüncesiyle bu zamanı en iyi şekilde değerlendirmektir. Bu yüzden de yaşadığı zaman dilimine sadece, kendince en fazla zevki ve eğlenceyi sığdırmaya çalışır. Öleceğini bilir, ancak öldükten sonra kendisini bekleyen ebedi azaptan habersizdir ya da Allah'ın üstün gücünü kavrayamadığı için bu azabın şiddetini düşünmez. Oysa bu azabın şiddeti Kuran'ın pek çok ayetinde tarif edilmektedir. (Detaylı bilgi için bakınız, Harun Yahya, *Ölüm-Kıyamet-Cehennem*) Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

... O zulmedenler, azaba uğrayacakları zaman, muhakkak bütün kuvvetin tümüyle Allah'ın olduğunu ve Allah'ın vereceği azabın gerçekten şiddetli olduğunu bir bilselerdi. (Bakara Suresi, 165)

Artık o gün hiç kimse (Allah'ın) vereceği azab gibi azablandıramaz. Onun vuracağı bağı hiç kimse vuramaz. (Fecr Suresi, 25-26)

İçine atıldıkları zaman, kaynayıp-feveran ederken onun korkunç homurtusunu işitirler. Öfkesinin-şiddetinden neredeyse patlayıp parçalanacak. Her bir grup içine atıldığında, bekçileri onlara sorar: "Size bir uyarıcı gelmedi mi?" (Mülk Suresi, 7-8)

... Çılgın ateş olarak cehennem yeter. Ayetlerimize karşı inkara sapanları şüphesiz ateşe sokacağız. Derileri yanıp döküldükçe, azabı tadmaları için onları başka derilerle değiştireceğiz. Gerçekten,

Allah, güçlü ve üstün olandır, hüküm ve hikmet sahibidir. (Nisa Suresi, 55-56)

Gaflet içindeki insanların çoğu Allah'ın varlığını bilir, ancak O'na kesin bir bilgiyle iman etmez, teslim olmazlar. Bu nedenle de hayatlarındaki her zorlu ve sıkıntılı olayda, tevekkülsüzlüklerinden dolayı derin bir acı ve üzüntü duyarlar. En küçük sıkıntıların bile, hayatlarını alt üst etmeye yettiği bu kimseler toplumda karamsar, mutsuz ve bunalım içindeki insan tiplerini oluştururlar.

Oldukça boş ve yararsız işlerle geçirdikleri uzun zamanları "yoğunluk", "meşguliyet" olarak nitelendirirler. Bu "boş yoğunlukları" nedeniyle de kendilerini önemli ve yeterli hissederler. Oysa bu yoğunluk, gaflet içindeki insanın şuursuzluğunu körükleyen boş bir oyalanmadan başka bir şey değildir. İnkar edenlerin boş oyalanmaları ayetlerde şöyle tarif edilmektedir:

O inkâr edenler Müslüman olmayı nice kereler dileyecekler. Onları bırak; yesinler, yararlansınlar ve onları (boş) emel oyalayadursun. İlerde bileceklerdir. (Hicr Suresi, 2-3)

Gaflet, Allah'ı ve ahiret gününü unutmuş insanları çepeçevre sarmış sinsi bir hastalık gibidir. Bu, insanın zihnini uyuşturan, aklını örten bir hastalıktır. Bu uyuşukluk ve şuursuzluk içinde insan kendisini kuşatan ve bekleyen gerçeklerin farkına varamaz. Bu nedenle gaflet halindeki insanlar görebilme, duyabilme gibi duyulara sahip olmalarına rağmen, gördüklerini ve duyduklarını değerlendirme, muhakeme etme yeteneğini kaybetmişlerdir. Çünkü kendilerini saran gaflet akıllarını örtmüştür. Gaflet içindeki insanlar tüm zamanlarını nefislerinin sınırsız isteklerini tatmin etmek için sarf ederler, başka bir şey düşünmezler. İstek ve tutkularını, tüm benliklerini adadıkları birer ilah edinmişlerdir. Onların durumu Kuran'da şöyle bildirilir:

Kendi istek ve tutkularını (hevasını) ilah edineni gördün mü? Şimdi ona karşı sen mi vekil olacaksın? Yoksa sen, onların çoğunu (söz) işitir ya da aklını kullanır mı sayıyorsun? Onlar, ancak hayvanlar gibidirler; hayır, onlar yol bakımından daha şaşkın (ve aşağı) dırlar. (Furkan Suresi, 43-44)

Gafletin önemli özelliklerinden biri de kişinin gerçeklerden uzaklaşıp hayal dünyasında yaşamasıdır. Örneğin gençler, sürekli gelecekle ilgili

hayaller kurarlar ve zihinlerini yalnızca bununla meşgul ederler. Kurulan hayaller sonucunda da sanki bu hayaller gerçekmiş gibi mutluluk duyarlar. İleriki yaşlarda ise insanlar daha sınırlı hayaller kurarak, daha çok hatıralarıyla zaman geçirir ve bunlarla yaşarlar. Çok kısa bir zaman içinde yakınlarına anlatacak pek çok anı bulabilir ve bunları dile getirirken o anki heyecan veya hüznü adeta yeniden duyarlar.

Görüldüğü gibi gaflet içindeki insanların zihinleri, hayaller ve hatıralarla yoğun bir şekilde meşguldür. Ama asıl düşünülmesi gereken ahiret günü, cennet ve cehennem gibi gerçekleri göz ardı ederler. Bu insanlar ne fikirlerinde ne de kalplerinde Allah ile bağlantı halinde değildirler. Gafil insan, gerçekleri, hayaller ve hatıralar arasında yalnızca istenmeyen, puslu ve karanlık bir kare olarak algılar ve gerçekler bir an aklına geldiğinde bunları düşünmekten vazgeçip hemen kendince toz pembe düşlerine geri döner.

Gaflet, gözleri bozuk olan bir insanın, nesneleri ve insanları yalnızca puslu ya da karmaşık şekillerden ibaret görmesi gibidir. Bu durumdaki insan, gördükleri hakkında detaylı bir bilgiye sahip olamaz. Ancak gözlük taktığında, görüntü netleşir ve herşeyi en ince ayrıntısına kadar görebilir. Artık görüntüdeki netlik sayesinde, gözlükler olmadığında ne kadar az gördüğünün, hatta göremediğinin tam olarak farkına varacaktır.

Gaflet içindeki bir insan için de benzer -ancak çok daha ciddi ve önemli- bir algı eksikliği söz konusudur. Gaflet içindeyken insanın Allah'ın varlığını, üstün izzet ve şerefini gereği gibi takdir edebilmesi mümkün değildir. Ancak samimi bir şekilde kalben Allah'a yöneldiği, dua ettiği, tefekkür ettiği ve Allah'ın sınırlarına riayet ettiği zaman içinde bulunduğu gafletin boyutlarının farkına varacaktır. Bunun sonucunda ise, gafletin neden olduğu kavrama bozukluğu Allah'ın izniyle kalkacak, gerçekleri açık ve net bir biçimde görüp kavrayacaktır.

İnkar edenlerin gaflet hali

Allah'ın varlığını inkar edip, O'nun adının anılmasına dahi tahammül edemeyenlerin içinde bulunduğu durum, gafletin insanı dünyada sürükleyebileceği en son noktaya bir örnektir. Tamamen inkar bataklığına saplanmış olan bu insanlar, Allah'ın sevmediği ve kınadığı, kötü, çirkin ve yanlış olan pek çok özelliği üzerlerinde barındıran kişilerdir.

İnkar eden bu insanlar, isyankar, kibirli, bencil, asabi, yalancı, riyakar, dengesiz bir yapıda, her türlü kötülüğü yapmaya hazır kişilerdir. Menfaatleri söz konusu olduğunda anne-babalarını bile tanımayan bu insanları dünya hırsı kaplamıştır. İstediklerini yapmakta hiçbir engel tanımazlar. Karşılarına çıkan engelleri aşmak için her türlü sahtekarlığı,

ahlaksızlığı ve sınır tanımazlığı yapmakta bir sakınca görmezler.

Vicdanlarını tam olarak örtmüş olan bu insanlar, merhamet, şefkat ve acıma duygularını da yitirmişlerdir. Çevrelerine karşı her türlü duyarlılıktan yoksundurlar. Sadece kendileri için yaşarlar. Zihinlerinde nefislerinin bencil istek ve tutkularını tatminden daha önemli bir düşünce yoktur. Gaflet onları öyle sarmıştır ki, kendileri Allah'ı asla anmadıkları gibi, Allah'ın adının anılmasına bile tahammül edemezler. Bir Kuran ayetinde onların bu durumu şöyle ifade edilir:

Sadece Allah anıldığı zaman, ahirete inanmayanların kalbi öfkeyle kabarır... (Zümer Suresi, 45)

Ahireti inkar eden bu insanlar, vicdanlarını rahatlatmak ve kendilerini temize çıkarmak için din aleyhinde konuşmalar yaparak diğer insanları da kendileri gibi inkara sürüklemeye çalışırlar. Kendilerini bekleyen sonsuz azaptan habersiz olan bu insanlar yaptıkları kötülüklerin şuurunda değildirler. Derin gaflet içindeki bu insanların durumu Kuran'da şöyle tarif edilmektedir:

Ahirete inanmayanlara gelince; Biz onlara kendi yaptıklarını süslemişiz, böylece onlar, 'körlük içinde şaşkınca dolaşırlar'. İşte onlar; en kötü azab onlarındır ve ahirette de en büyük kayba uğrayanlardır. (Neml Suresi, 4-5)

Andolsun, cehennem için cinlerden ve insanlardan çok sayıda kişi yarattık (hazırladık). Kalbleri vardır, bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır, bununla görmezler, kulakları vardır, bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Görüldüğü gibi, sonsuz azabın kendilerini beklediğini görmezlikten gelen inkarcılar kendilerini saran gaflet nedeniyle, Kuran'da hayvanlardan daha aşağı bir konumda tarif edilirler. Kuran'ın tarifiyle, "gafil" olan bu insanların, hayvanlar gibi sadece yiyip içmek ve hoşlarına gideni yapmak dışında başka bir gayeleri yoktur. Bir başka ayette de yalnızca dünyaya odaklanarak yaşamlarını sürdüren gaflet içindeki inkarcıların durumu şöyle tarif edilmektedir:

Onlar, dünya hayatından (yalnızca) dışta olanı (zahir) bilirler. Ahiretten ise gafil olanlardır. (Rum Suresi, 7)

Sadece dünya hayatını düşünerek hareket eden bu insanlar, her devirde kutsal kitaplar, peygamberler ve imanlı insanlar vasıtasıyla, kıyamet gününe ve mutlaka hesaba çekilecekleri gerçeğine karşı uyarılırlar. Yaptıkları kötülüklerin suç olduğu ve bu suçların karşılıksız kalmayacağı, ceza günü ile muhakkak karşılaşacakları hatırlatılır. Eğer Allah'ın emir ve tavsiyelerini uygulamazlarsa, yeryüzünde bozgunculuk çıkaran, kötülüklerle dolu bir yaşam sürdürürlerse, bu durumda sonsuz cehennem azabını tercih etmiş olacakları kendilerine anlatılır. Bu durumda söz konusu insanların Allah'ın uyarılarını dikkate alarak, bütün hal ve hareketlerini, bunların hesabını sorgu gününde verebilecekleri şekilde düzenlemeleri gerekir. Ancak Allah her türlü uyarıya rağmen, bu çok açık ve net gerçeklere karşı kimi insanların kayıtsız kalabildiğini Kuran'da şöyle bildirmektedir:

İnsanların hesaba çekilecekleri (gün) yaklaştı. Onlar, ise gaflet içinde yüz çeviriyorlar. (Enbiya Suresi, 1)

Müşriklerin gaflet hali

İnsanların bazıları İslam'ı Kuran'a göre değil de çevrelerinden edindikleri kulaktan dolma bilgilerle, büyüklerinden duydukları, Kuran ile ilgisi olmayan uygulamalarla yaşarlar. Oysa bu insanlar gerçekte İslam'ın özünden çok farklı bir dini yaşamaktadırlar. Atalarından, geleneklerden kalma, batıl bir dini İslam adına benimsemişlerdir. Bu yüzden, Kuran'ı okusalar bile batıl dinleri ile yorumladıklarından onu gereği gibi anlamazlar. Kuran'da tarif edilen ve Peygamber Efendimiz (sav)'in sünnetinde örnekleri aktarılan gerçek imandan, mümin özelliklerinden tamamen uzak ve habersizdirler. Onların bu durumu Kuran'da şöyle bildirilmektedir:

Ne zaman onlara: "Allah'ın indirdiklerine uyun" denilse, onlar: "Hayır, biz, atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye uyarız" derler. (Peki) Ya atalarının aklı bir şeye ermez ve doğru yolu da bulamamış idiyseler? (Bakara Suresi, 170)

Onlara: "Allah'ın indirdiğine ve elçiye gelin" denildiğinde, "Atalarımızı üzerinde bulduğumuz şey bize yeter" derler. (Peki,) Ya ataları bir şey bilmiyor ve hidayete ermiyor idilerse? (Maide Suresi, 104)

Onlara; "Allah'ın indirdiklerine uyun" denildiğinde, derler ki; "Hayır, biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye uyarız." Şayet şeytan, onları çılgınca yanan ateşin azabına çağırmışsa da mı (buna uyacaklar)? (Lokman Suresi, 21)

Ayetlerde açıkça bildirildiği gibi, bu insanlar Allah'ın emir ve yasaklarını Kuran'da emredildiği şekilde uygulamazlar. Atalarının izinden giderler. Ayetlerden bu tür kimselerin, doğru yoldan sapmış, şeytanın peşine düşmüş ve cehennem azabına doğru sürüklenen kimseler oldukları anlaşılmaktadır. Bu insanlar atalarının dinini Allah'ın dinine, geleneklerini Allah'ın Kitabı olan Kuran'a tercih ettikleri için büyük bir şirk içindedirler. Bağnazlık ve taassupları, enaniyet ve akılsızlıkları nedeniyle şeytan bu kişileri dinlerinde yanıltmış, onların doğru yolları üzerine oturmuş ve İslam adına çarpık bir din anlayışı benimsemelerine neden olmuştur.

Müşriklerin yaşadıkları bu batıl din, Kuran'da tarif edilenden çok farklıdır. Örneğin, yalnızca başları sıkıştığında ya da son derece çaresiz kaldıklarında, kimi zaman da dünya hayatının faydaları ve nefislerinin istekleri için dua ederler. Kuran'da duanın nasıl tarif edildiğini, ne için ve nasıl dua etmeleri gerektiğini bildikleri halde gerçek anlamıyla uygulamazlar. Şükretmeyi de tam anlamıyla yapamazlar, yalnızca, çok büyük ya da çok zor sahip oldukları bir şey için şükrederler. Kuran'ı gereği gibi düşünmediklerinden her nefes alışlarında, yaşadıkları her saniyede şükretmeleri için kendilerine verilen sayısız nimet olduğunu göz ardı ederler.

Böylelikle, Allah'ın varlığını bilmelerine rağmen, "Allah'a ibadet edin ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayın..." (Nisa Suresi, 36) ayeti gibi, pek çok Kuran ayetinde Allah'ın, Kendisi'ne şirk koşulmasını yasaklayan emirlerine muhalefet ederek şirk koşarlar. O derece gaflet içindedirler ki, herşeyin alenen, eksiksizce ortaya döküldüğü, ahiret gününde dahi kendilerini kurtarabilmek için daha önce şirk koştuklarını inkar edecek derecede bir şuursuzluk gösterirler:

Onların tümünü toplayacağımız gün; sonra şirk koşanlara diyeceğiz ki: "Nerede (o bir şey) sanıp da ortak koştuklarınız?"

(Bundan) Sonra onların: "Rabbimiz olan Allah'a andolsun ki,

biz müşriklerden değildik" demelerinden başka bir fitneleri olmadı (kalmadı).

Bak, kendilerine karşı nasıl yalan söylediler ve düzmekte oldukları da kendilerinden kaybolup-uzaklaştı. (Enam Suresi, 22-24)

Müşriklerin bu durumuna karşı iman edenler şöyle uyarılmışlardır:

'Gönülden katıksız bağlılar' olarak, O'na yönelin ve O'ndan korkup-sakının, dosdoğru namazı kılın ve müşriklerden olmayın. (O müşrikler ki,) Kendi dinlerini fırkalara ayırmış ve kendileri de parça parça olmuşlardır; ki her grup kendi elindekiyle övünüp sevinç duymaktadır. (Rum Suresi, 31-32)

Ayetlerden açıkça anlaşıldığı gibi, dinlerini fırkalara ayırmış müşriklerin içinde bulundukları sapkın durumu, övünç ve sevinçle karşılamaları, onların ne derece büyük bir gaflet içinde bulunduklarını göstermektedir. Yaptıklarının yanlış olduğunu bildikleri, doğrulara şahit oldukları halde hakka yönelmez, kendi istek ve tutkuları doğrultusunda yaşamlarını sürdürürler.

Şeytanın iman edenleri gaflete düşürme çabası

Şeytanın en büyük hedeflerinden biri, insanları Allah'ın yolundan saptırmak ve cehenneme sürüklemektir. Onları olmadık kuruntularla meşgul ederek, akıllarını karıştırmaya ve sağlıklı düşünmelerini engellemeye çalışır.

Mümin, aklı açık, şuurlu, herşeyi detaylı bir şekilde düşünüp isabetli kararlar veren, örnek davranışlar sergileyen bir ahlaka sahiptir. Bu özellikler müminin imanının ve Allah korkusunun bir sonucudur. Ancak, şeytan zaman zaman unutkanlığını, dikkatsizliğini ya da bilgisizliğini fırsat bilerek -anlık da olsa- mümini gaflete sürüklemek ister.

Allah, "Şeytan sakın sizi (Allah'ın yolundan) alıkoymasın. Gerçekten o, sizin için açıkça bir düşmandır" (Zuhruf Suresi, 62) ayetiyle müminleri bu tehlikeye karşı uyarır. "Hiç şüphesiz, şeytanın hileli düzeni pek zayıftır" (Nisa Suresi, 76) ayetiyle de Allah, iman edenler için şeytanın sinsi planlarının geçersiz olduğunu müjdeler. Bunu bilen şeytan, insanları saptırmaya yemin ederken, -katıksızca, gönülden Allah'a iman eden- ihlaslı kulları, bunun dışında tutmaktadır. Kuran'da şeytanın bu yeminini içeren sözleri şöyle haber verilmektedir:

Dedi ki: "Senin izzetin adına andolsun, ben, onların tümünü mutlaka azdırıp kışkırtacağım. Ancak onlardan, muhlis olan kulların hariç." (Sad Suresi, 82-83)

Şeytan müminleri Allah'ın yolundan saptıramayacağını bildiği halde yine de vesvese vererek bir an için bile olsa kafalarını karıştırmaya, onları gaflete düşürmeye çalışır. Müminlerin daha fazla ecir almalarını, Allah

Katında daha yüksek dereceler kazanmalarını engellemeye çalışır. Örneğin, hayır yapacak bir kişiye bunu daha sonra yapabileceğini düşündürerek, o hayrı yapmasına engel olmaya çalışır. Ya da, "Müminlerden, özür olmaksızın oturanlar ile, Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cehd edenler (çaba harcayanlar) eşit değildir. Allah, mallarıyla ve canlarıyla cehd edenleri (çaba harcayanlar) oturanlara göre derece olarak üstün kılmıştır. Tümüne güzelliği (cenneti) vaat etmiştir; ancak Allah, cehd edenleri (çaba harcayanlar) oturanlara göre büyük bir ecirle üstün kılmıştır." (Nisa Suresi, 95) ayetinde belirtildiği gibi bazı müminleri Allah yolunda mücadeleden alıkoyarak, onların daha üstün dereceler kazanmalarını engellemek ister.

Şeytan müminlerin, zorda, hastalıkta ve savaşın kızıştığı zamanlarda gösterebilecekleri bir anlık gevşekliği fırsat bilerek, onlara vesvese vermeye çalışır.

Allah insanı şüphesiz, zorlukla da denemektedir. Zorluk, baskı ve sıkıntının yaşandığı zamanlarda insanların gösterdikleri tavırlar çok önemlidir. Nitekim, Peygamberimiz (sav) döneminde sürekli onun yanında yer alan ve onunla birlikte savaşa çıkan müminlerden bazıları, savaşın kızıştığı zor zamanlarda gaflete kapılabilmişlerdir. Bu hatalı davranışın haber verildiği ayet şöyledir:

Hani onlar, size hem üstünüzden, hem alt tarafınızdan gelmişlerdi; gözler kaymış, yürekler hançereye gelip dayanmıştı ve siz Allah hakkında (birtakım) zanlarda bulunuyordunuz. (Ahzab Suresi, 10)

Allah, bu tür yanılgılar nedeniyle anlık gaflete düşen müminleri, tevbe etmeleri halinde bağışlayacağını Kuran'da müjdelemiştir. Tevbe, hata yapan mümine tanınan çok büyük bir imkandır. Kuran'da savaştan geri kalan üç müminin yaşadıkları pişmanlık ve Allah'ın onları bağışlaması şöyle anlatılmaktadır:

(Savaştan) Geri bırakılan üç (kişiyi) de (bağışladı). Öyle ki, bütün genişliğine rağmen yeryüzü onlara dar gelmişti, nefisleri de kendilerine dar (sıkıntılı) gelmişti ve O'nun dışında (yine) Allah'tan başka bir sığınacak olmadığını iyice anladılar. Sonra tevbe etsinler diye onların tevbesini kabul etti. Şüphesiz Allah, (yalnızca) O, tevbeleri kabul edendir, esirgeyendir. (Tevbe Suresi, 118)

Hata yapınca, "herşeyi kaybettim", "bu durumu düzeltmem, telafi

etmem imkansız" şeklinde bir ümitsizliğe kapılmak da, şeytanın gaflete düşürmek için verdiği vesveselerden biridir. Ancak mümin bu tür düşüncelerin şeytanın vesvesesi olduğunu bilir ve bu vesveselere kulak vermez. Hemen Allah'a yönelir. Tevbe ederek, gaflete düşmekten Allah'a sığınır. Müminlerin şeytanın vesveseleri karşısındaki bu tavırları Kuran'da şöyle bildirilir:

(Allah'tan) Sakınanlara şeytandan bir vesvese eriştiğinde (önce) iyice düşünürler (Allah'ı zikredip-anarlar), sonra hemen bakarsın ki görüp bilmişlerdir. (Araf Suresi, 201)

Müminler, kendilerini gaflete sürükleyecek boş kuruntulardan Allah'a sığınarak ve her an Allah'ı anarak sakınırlar. Ayrıca Kuran'ı sürekli okuyup, ayetler üzerinde tefekkür ederek ve bol bol dua ederek anlık da olsa karşılaşabilecekleri gaflet tehlikesinden Allah'ın izniyle korunurlar.

Gaflet halindeki insanların uyarılması

Gaflet içindeki insanlar Allah'ın kendilerine gönderilen peygamberler, elçiler, kitaplar ve uyarıcılar vasıtasıyla uyarılırlar.

Allah seçtiği, üstün bir anlayış ve nur verdiği elçilerini tarihin her döneminde hak dinden uzaklaşan ve gaflet içinde yaşayan kavimlere uyarıcı olarak gönderir. Peygamberimiz (sav) de gaflet içindeki bir kavme uyarıcı olarak gönderilmiştir:

Babaları uyarılmamış, böylece kendileri de gafil kalmış bir kavmi uyarman için (gönderildin). (Yasin Suresi, 6)

Gaflet içindeki bu kavmin uyarılması için Allah, Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav)'i seçmiş, ona kavmini uyarıp korkutma ve hak dini tebliğ etme görevini vermiştir. Peygamberimiz (sav)'e bu görevini bildiren ayetlerden biri şöyledir:

İş(in) hükme bağlanıp biteceği, hasret gününe karşı onları uyar; onlar bir gaflet içindedirler ve onlar inanmıyorlar. (Meryem Suresi, 39)

Peygamberler ve uyarıcılar gönderildikleri toplumlara Allah'ın ve ahiretin varlığını, Rabbimiz'in üstün kudretini anlatmış, Allah'ın varlığının yerdeki ve göklerdeki delillerini göstermişlerdir. Birçok tebliğ yöntemi kullanarak insanları Allah'a imana ve itaate davet etmişlerdir. Oysa

insanların çoğu, göklerde ve yerdeki sayısız harika sisteme ve düzene rağmen Allah'ın kudretini gereği gibi takdir edememiş, gaflet içinde Allah'tan yüz çevirmeye devam etmişlerdir.

Örneğin Hz. Musa kavmini, Allah'ın varlığını ve üstün kudretini gösteren birçok mucizeyle uyarmıştır. Fakat kavmi tüm bu mucizelere rağmen, zulüm ve büyüklenmeleri nedeniyle inkarda diretmişlerdir. Vicdanları kabul ettiği halde inkarda direten ve gafletlerini sürdüren bu tür kimselerin durumu ayetlerde şöyle tarif edilir:

Ayetlerimiz onlara, gözler önünde sergilenmiş olarak gelince dediler ki: "Bu, apaçık olan bir büyüdür."

Vicdanları kabul ettiği halde, zulüm ve büyüklenme dolayısıyla bunları inkar ettiler. Artık sen, bozguncuların nasıl bir sona uğratıldıklarına bir bak. (Neml Suresi, 13-14)

Allah insanları her an çeşitli vesilelerle uyarır. Şu anda okuduğunuz bu kitap, imanlı bir kişinin sözleri, kişinin kendi vicdanı, basında çıkan ibret verici bir haber ya da yazı vasıtasıyla bu uyarılar insana ulaşır. İnsanın duyduğu ve gördüğü herşey aslında Allah'ın dilemesiyle insanların karşısına çıkan, Allah'tan geldiğinin bilincine vararak değerlendirdikleri takdirde, onları Allah'a yönelten birer uyarıcıdır.

Allah ayetlerinde, türlü vesilelerle uyardığı, gerçekleri hatırlattığı insanlara, kendilerini düzeltmelerini ve doğru yolu bulmalarını emretmektedir.

GAFLETTE OLANLARIN ÖZELLİKLERİ

Gaflet içinde, Allah'ın ve ahiretin varlığını göz ardı eden insan, dünyada belli istek, beklenti ve tutkulara odaklanmıştır; bunların peşinden adeta büyülenmişçesine koşar. Dünyada, kendince belirlediği makam, mevki, mal-mülk sahibi olmak gibi amaçlar doğrultusunda çaba sarf eder. Sürekli olarak, kazandığı ya da kazanacağı parayla yapabileceği şeyleri düşünür, bunların hayallerini kurar ve bunlardan bahseder. Bunlarla o kadar meşgul olur ki Allah'ın emir ve yasaklarını göz ardı eder, hatta aklına bile getirmez. Allah'ın ilim ve kudretini hakkıyla kavrayamadığı için de O'nun emir ve yasaklarını yerine getirmemekte, Rabbimiz'in sınırlarını aşmakta bir sakınca görmez.

Allah'ın anılması ahirete inanmayanların vicdanlarının sesini yükseltir ve onlara gaflet içinde olduklarını hatırlatır. Onlar ise, Allah'a karşı sorumlu olduklarını hatırlamak ve bu sorumluluklarını yerine getirmek nefisleriyle çatıştığından, içinde bulundukları gaflete sıkı sıkıya sarılmayı tercih ederler. Bu nedenle, Allah anıldığı zaman, içlerinde büyük bir sıkıntı duyarlar. Kuran'da, "Sadece Allah anıldığı zaman, ahirete inanmayanların kalbi öfkeyle kabarır. Oysa O'ndan başkaları anıldığında hemen sevince kapılırlar" (Zümer Suresi, 45) ayetiyle bu kişilerin durumu haber verilmektedir.

Şimdi gaflet içindeki kişilerin genel özelliklerini inceleyelim:

Allah'ı ve ahireti anmazlar, kalpleri dünya hırsıyla doludur

Kuran'da müminlerin ahlakı tarif edilirken dünyadaki hiçbir şeyin onları Allah'ı anmaktan ve üzerlerine farz kılınan ibadetleri yerine getirmekten alıkoymadığı bildirilir:

(Öyle) Adamlar ki, ne ticaret, ne alış-veriş onları Allah'ı zikretmekten, dosdoğru namazı kılmaktan ve zekatı vermekten 'tutkuya kaptırıp alıkoymaz'; onlar, kalplerin ve gözlerin inkılaba uğrayacağı (dehşetten allak bullak olacağı) günden korkarlar. (Nur Suresi, 37)

Bu ayette bildirildiği gibi, müminler hiçbir zaman arzularını tutku haline getirip, hırsla onların peşinden koşmaz, Allah'ı anmaktan ve O'nun

emirlerini yerine getirmekten yüz çevirmezler.

Ne var ki, müminlerin aksine gaflet içindeki insanların kalpleri dünya malına sahip olma hırsıyla doludur. Bu hırsla, ne durumda olurlarsa olsunlar, hep daha fazlasını kazanmak ve daha iyi yaşamak için çalışırlar. Para ile güç ve kişilik kazanarak, mutlu olabileceklerini düşünürler. Önce kazanmaya çalışır, sonra da kazandıklarını yığıp-biriktirmeye başlarlar. Bu hırslarını meşru ve makul göstermek için de çeşitli bahaneler öne sürerler. Allah'ın rızası için kazanıp, harcamaktan kaçınan, yalnızca dünyevi arzularını tatmin etmeyi düşünerek malını yığıp-biriktiren bu insanları bekleyen son Kuran'da şöyle haber verilmektedir.

Bunların üzerlerinin cehennem ateşinde kızdırılacağı gün, onların alınları, böğürleri ve sırtları bunlarla dağlanacak (ve:) "İşte bu, kendiniz için yığıp-sakladıklarınızdır; yığıp-sakladıklarınızı tadın" (denilecek). (Tevbe Suresi, 35)

Ki o, mal yığıp biriktiren ve onu saydıkça sayandır. Gerçekten malının kendisini ebedi kılacağını sanıyor. Hayır; andolsun o, 'hutame'ye atılacaktır. (Hümeze Suresi, 2-4)

Mal ve mülk hırsı nedeniyle kendini bekleyen bu sondan gafil olan insanın zihnini, para kazanma ve harcama tutkusu sürekli meşgul eder. Para kazanıyorsa, parasıyla elde edebileceklerini düşünür, eğer kazanamıyorsa da gıpta edip imrendiği şeylere sahip olmanın yollarını arar. Bu düşüncelerinin sebep olduğu gaflet onu, Allah'ı anmaktan, 5 vakit namazını kılmaktan, zekatı vermekten alıkoyar. Oysa kalbi yalnızca Allah'ın rızasını kazanma arzusuyla dolu bir mümin kazandığı parayı, elde ettiği mal ve mülkü yalnızca Allah'ın verdiğini ve bütün bunları O'nun rızasını kazanmak için harcaması gerektiğini hiç unutmaz. Sadece Allah'ın rızasını ve rahmetini düşünerek, dine katkıda bulunmak amacıyla işine sarılır. Bu durumda müminin samimi bir çabanın dışında hırs ve tutkuya kapılması söz konusu değildir. Bu durumu ise, günün her saatinde Allah'ı anmasına, O'na yönelerek dua etmesine ve herşeyin Rabbimiz'den geldiğini bilerek, sahip olduklarının tümünü ancak bir şükür ve zikir vesilesi olarak görmesine sebep olur.

Büyük bir mülk sahibi olduğu halde malını bir hırs ve oyalanma konusu yapmayan, onu bir şükür ve zikir vesilesi olarak gören Hz. Süleyman'ın bu örnek tutumu Kuran'da insanlara şöyle bildirilir:

Hani ona akşama yakın, bir ayağını tırnağı üstüne diken, öbür

üç ayağıyla toprağı kazıyan, yağız atlar sunulmuştu. O da demişti ki: "Gerçekten ben, mal (veya at) sevgisini Rabbimi zikretmekten dolayı tercih ettim." Sonunda bu atlar (koştular ve toz) perdesinin arkasına saklandılar. (Sad Suresi, 31-32)

Allah, Hz. Süleyman'a o zamana kadar kimseye vermediği bir güç ve iktidar vermiştir. Süleyman Peygamber de bu imkanlarını Allah'ın şanını yüceltmek, O'nun dinini anlatmak ve din ahlakının izzet ve şerefini yaymak için kullanmıştır. Her zaman mal ve mülkün gerçek sahibi olan Allah'a şükretmiştir.

Gaflet içinde Allah'ın rızasından yüz çevirerek, zenginlik, makam ya da şöhretin mutluluk ve huzur getireceğini düşünenler, bu tür sohbetlerin yapıldığı ortamlardan da büyük bir nefsani zevk alırlar. Kendini övme, başkalarını eleştirme gibi konular üzerinde konuşur, boş ve faydasız konuşmaların yer aldığı televizyon programlarını saatlerce izlerler. Hiçbir sonuca varılamayan, hiçbir fayda sağlamayan bu sohbetleri büyük bir zevkle dinlerken, Kuran'ı dinlemekten hoşlanmaz hatta dinlemeye katlanamazlar. Gaflet içindeki bu insanların durumu bir ayette şöyle haber verilmektedir:

Ki onlar, Beni zikretme (konusun)da gözleri bir perde içindeydi. (Kuran'ı) dinlemeye katlanamazlardı. (Kehf Suresi, 101)

Oysa müminin kalbi dünya nimetlerine sahip olmaktan ya da bu konudaki boş sohbetlerden dolayı değil, ancak Allah'ı zikretmekten, Kuran okumaktan ve bulunduğu ortamda Allah'ın anılmasından huzur bulur. Çünkü Allah'ın, "Bunlar, iman edenler ve kalpleri Allah'ın zikriyle mutmain olanlardır. Haberiniz olsun; kalpler yalnızca Allah'ın zikriyle mutmain olur." (Rad Suresi, 28) ayetinde bildirdiği gibi, kalpler sadece Allah anıldığında rahatlayarak huzur bulur.

Akılsızdırlar

Cahiliye toplumuna göre akılsızlık, yalnızca zihinsel özürlü olan ve anormal davranışlar gösteren insanlar için geçerlidir. Oysa Kuran'a göre bu tanım daha farklıdır. Kuran'a göre Allah'ı ve ahiret gününü tanımayan, Allah'ın rızasının değil, kendi nefsinin ve hevasının istekleri doğrultusunda yaşayan insanlar akledemeyen kimselerdir. Bu tarife göre düşünüldüğünde ise, akılsız kimselerin yalnızca akıl hastanesindeki hastalardan ibaret olmadığı, toplumun oldukça geniş bir kesiminin bu tanımın içinde yer aldığı görülür.

Akıl, Allah'ın mümine verdiği en büyük nimetlerden biridir. Akıllı insan, vicdanını sonuna kadar kullanan, Allah'ın ilim ve kudretini gereği gibi takdir edebilen, O'na karşı saygı dolu bir korku duyan, O'nun rızasını kazanmaya, kendini sonsuz azaptan korumaya çalışan ve ahiretteki sonsuz nimetlere kavuşmak için çaba harcayan insandır. Bu insanlar Allah'ın yarattıkları üzerinde derin derin düşünüp Allah'ın sonsuz gücünü ve büyüklüğünü hakkıyla takdir edebilen insanlardır, yani müminlerdir. Bu yetenekten yoksun akılsız insanların Kuran'da tarif edildiği ayet ise şöyledir:

Yeryüzünde gezip dolaşmıyorlar mı, böylece onların kendisiyle akledebilecek kalpleri ve işitebilecek kulakları oluversin? Çünkü doğrusu, gözler kör olmaz, ancak sinelerdeki kalpler körelir. (Hac Suresi, 46)

Bu akılsız insanların en belirgin özelliği ise, tutkuyla bağlandıkları dünya hayatını ahirete tercih etmeleridir. Oysa Kuran'da Allah, dünya hayatının gerçek yönünü tarif ederek bu konuda aldanış içinde olan insanları akletmeleri için şöyle uyarmaktadır:

Dünya hayatı yalnızca bir oyun ve bir oyalanmadan başkası değildir. Korkup-sakınmakta olanlar için ahiret yurdu gerçekten daha hayırlıdır. Yine de akıl erdirmeyecek misiniz? (Enam Suresi, 32)

Size verilen herşey, yalnızca dünya hayatının metaı ve süsüdür. Allah Katında olan ise, daha hayırlı ve daha süreklidir. Yine de, akıllanmayacak mısınız? (Kasas Suresi, 60)

Andolsun, size (bütün durumlarınızı kapsayan) zikrinizin içinde bulunduğu bir Kitap indirdik. Yine de akıllanmayacak mısınız? (Enbiya Suresi, 10)

Allah'ın yeryüzünde yarattığı mükemmel ve düzenli sistemleri, canlıları ve ibret olmak üzere yarattığı şeyleri görebilmek ancak gafletten uzak, aklını kullanabilen müminlere has bir özelliktir. Şuuru açık, akıllı bir mümin etrafında gördüklerini dikkatle inceler ve gördüklerinin üzerinde derin derin tefekkür eder. Allah Kuran'da sivrisineği, balarısını, örümceği ve yarattığı pek çok canlıyı insanların düşünüp akletmeleri için ilmine, kudretine ve sanatına örnek göstermiştir. Fakat, yaptıkları işlerden sahip oldukları birçok özelliğe kadar canlılardaki mükemmelikleri bilip, bunlarla Allah'ın gücünü ve sanatını takdir edebilmek ancak akıl sahibi müminlere has bir özelliktir. Gaflet içindeki akılsız insanlar için ise, bu canlılar her gün etraflarında görmeye alıştıkları basit sıradan varlıklardır. Arıyı, sadece çiçeklere konan ya da vızıltı çıkartarak uçan bir hayvan olarak, sivrisineği de sadece kan emen bir düşman olarak görmek gaflet içinde akledemeyen insanlara has bir özelliktir. Bu insanların Allah Katındaki konumu ise Kuran'da şöyle haber verilmektedir:

Gerçek şu ki, Allah Katında, yerde debelenenlerin en kötüsü, (bir türlü) akıl erdirmez olan sağırlar ve dilsizlerdir. (Enfal Suresi, 22)

Gaflet içindeki insanların durumunda önemli olan diğer bir nokta ise akıl ve akılsızlık arasında doğru bir ayırım yapamadıkları için kendilerini akıllı, akıllı insanları ise aklısız zannetmeleridir. Gafillerin bu çarpık bakış açıları Kuran'da şöyle haber verilmiştir:

Ve (yine) kendilerine: "İnsanların iman ettiği gibi siz de iman edin" denildiğinde: "Düşük akıllıların iman ettiği gibi mi iman edelim?" derler. Bilin ki, gerçekten asıl düşük-akıllılar kendileridir; ama bilmezler. (Bakara Suresi, 13)

Doğru yolda olduklarını sanırlar

Toplumun genelini örnek alarak, düşündüklerinin ve yaptıklarının

doğruluğuna kendini inandırmak gaflet içindeki insanların en belirgin özelliklerindendir. Bu saçma inanca sahip olan insanlar, kendilerince kimseye zarar vermezler, kalpleri iyilikle doludur ve bu nedenle de sahip olduklarını hak etmişlerdir. Böyle düşünen insanların büyük bir yanılgı içinde oldukları, ancak bunun da şuurunda olmadıkları ayetlerde şöyle bildirilir:

Onlar sanıyorlar mı ki, kendilerine verdiğimiz mal ve çocuklarla Biz onların hayırlarına koşuyoruz (veya yardım ediyoruz)? Hayır, onlar şuurunda değiller. (Müminun Suresi, 55-56)

Şuursuz bir şekilde doğru yolda olduklarını düşünerek, gaflet içinde yaşayan insanları, şeytanın, Allah'ın emir ve yasaklarını yerine getirmekten alıkoyduğu Kuran'da şöyle bildirilmiştir:

Gerçekten bunlar (bu şeytanlar), onları yoldan alıkoyarlar; onlar ise, kendilerinin gerçekten hidayette olduklarını sanırlar. (Zuhruf Suresi, 37)

Allah doğru yolda olduklarını düşünenleri Kuran'da şöyle uyarmıştır:

... Şu halde kimin doğru yolda olduğunu Rabbin daha iyi bilir. (İsra Suresi, 84)

Bu tür insanların ibret verici durumlarına Kuran'da bağ sahibi iki kişinin kıssası örnek verilmiştir. İmanlı bir insanla gaflet içindeki bir insan arasında geçen konuşma Kuran'da şöyle haber verilmektedir:

Onlara iki adamın örneğini ver; onlardan birine iki üzüm bağı verdik ve ikisini hurmalıklarla donattık, ikisinin arasında da ekinler bitirmiştik. İki bağ da yemişlerini vermiş, ondan (verim bakımından) hiçbir şeyi noksan bırakmamış ve aralarında bir ırmak fışkırtmıştık. (İkisinden) Birinin başka ürün (veren yer)leri de vardı. Böylelikle onunla konuşurken arkadaşına dedi ki: "Ben, mal bakımından senden daha zenginim, insan sayısı bakımından da daha güçlüyüm." (Kehf Suresi, 32-33)

Kendi nefsinin zalimi olarak (böylece) bağına girdi (ve): "Bunun sonsuza kadar kuruyup-yok olacağını sanmıyorum" dedi. "Kıyamet saatinin kopacağını da sanmıyorum. Buna rağmen Rabbime döndürülecek olursam, şüphesiz bundan daha hayırlı bir

sonuç bulacağım." (Kehf Suresi, 35-36)

Kendisiyle konuşmakta olan arkadaşı ona dedi ki: "Seni topraktan, sonra bir damla sudan yaratan, sonra da seni düzgün (eli ayağı tutan, gücü kuvveti yerinde) bir adam kılan (Allah)ı inkar mı ettin?" "Fakat, O Allah benim Rabbimdir ve ben Rabbime hiç kimseyi ortak koşmam." "Bağına girdiğin zaman, 'Maşaallah, Allah'tan başka kuvvet yoktur' demen gerekmez miydi? Eğer beni mal ve çocuk bakımından senden daha az (güçte) görüyorsan." "Belki Rabbim senin bağından daha hayırlısını bana verir, (seninkinin) üstüne gökten 'yakıp-yıkan bir afet' gönderir de kaygan bir toprak kesiliverir." "Veya onun suyu dibe göçüverir de böylelikle onu arayıp-bulmaya kesinlikle güç yetiremezsin." (Kehf Suresi, 37-41)

(Derken) Onun ürünleri (afetlerle) kuşatılıverdi. Artık o, uğrunda harcadıklarına karşı avuçlarını (esefle) ovuşturuyordu. O (bağın) çardakları yıkılmış durumdaydı, kendisi de şöyle diyordu: "Keşke Rabbime hiç kimseyi ortak koşmasaydım." Allah'ın dışında ona yardım edecek bir topluluk yoktu, kendi kendine de yardım edemedi. İşte burada (bu durumda) velayet (yardımcılık, dostluk) hak olan Allah'a aittir. O, sevap bakımından hayırlı, sonuç bakımından hayırlıdır. (Kehf Suresi, 42-44)

Sahip olduğu mal ve çocuklara aldanan ve doğru yolda olduğunu sanan bağ sahibinin ifadeleri, onun içinde bulunduğu gafleti açıkça göstermektedir. Bütün kibiri ve cehaletiyle, Allah'ın kudretini kavrayamayarak ayette haber verildiği üzere, "Buna rağmen Rabbime döndürülecek olursam, şüphesiz bundan daha hayırlı bir sonuç bulacağım" diyebilmektedir. Ayrıca öyle derin bir gaflet içindedir ki, bahçesini kendisinin var ettiğini ve sonsuza kadar koruyabileceğini sanmaktadır. Bu aldanmanın sonucunda da gaflet içinde yaptıklarına karşılık olarak yıkım kendisine ansızın gelmiştir.

Gaflet içinde olduğu halde doğru yolda olduğunu düşünen bazı insanlar ise, Allah'ın rızasını gözetmeden, gelenek ve göreneklerinden gelen bir alışkanlığı sürdürmek, gösteriş yapmak, ya da vicdanlarını rahatlatmak için kendilerince birtakım iyiliklerde bulunurlar. Bu iyilikler ise menfaatleriyle kesinlikle çatışmayan işlerle sınırlıdır. Oysa gerçek amacı gösteriş ve minnet etmek olan bu tür işler onlara ahirette bir yarar sağlamayabilir. Onlar ise, Allah'ın rızası yerine insanların rızasını gözeterek

yaptıkları bu işlerin karşılığı olmayabileceğinden habersiz, kesinlikle doğru yolda olduklarından emindirler.

Bu insanlar, sahip oldukları mallar ve çocuklarla, herhangi bir zorluk veya sıkıntıyla karşılaşmadan yaşamalarını, doğru yolda olduklarının bir göstergesi gibi görürler. Oysa, Allah dünyadaki imtihanın bir gereği olarak onlara dünyada süre vermektedir ama onların ahirette bir payları yoktur:

Kim dünya hayatını ve onun çekiciliğini isterse, onlara yapıp ettiklerini onda tastamam öderiz ve onlar bunda hiçbir eksikliğe uğratılmazlar. İşte bunların, ahirette kendileri için ateşten başkası yoktur. Onların onda (dünyada) bütün işledikleri boşa çıkmıştır ve yapmakta oldukları şeyler de geçersiz olmuştur. (Hud Suresi, 15-16)

İnsanların kendilerini kandırdıkları bu halleriyle, gaflet içinde acı bir ölüme ve ebedi bir azaba doğru sürüklenmekten başka bir kazançları yoktur:

Onların malları ve evlatları seni imrendirmesin; Allah bunlarla, ancak onları dünyada azablandırmak ve canlarının onlar inkâr içindeyken zorluk içinde çıkmasını istiyor. (Tevbe Suresi, 85)

Olaylar karşısında aşırı tepki gösterirler, tevekkülsüz ve isyankar davranırlar

Mümin her olayın Allah'ın kontrolünde olduğunu bilir. Olaylar karşısında tevekküllü hareket eder. Hiçbir olay karşısında Kuran'a aykırı bir tavır göstermez. Örneğin zorlu ve sıkıntılı olaylar karşısında, bunların Allah'ın imtihanı olduğunun bilinciyle büyük bir sabır gösterir. Dolayısıyla gösterdiği sabır ve tevekkülün Allah Katında karşılık göreceğini bilmenin mutluluğunu ve sevincini yaşar. İman etmeyen insanların hemen isyankar bir davranış göstereceği pek çok zorluğu son derece sabırlı ve teslimiyetli karşılar. Çünkü, bunların hepsini kendisine veren Allah'tır ve Allah verdiklerinden eksiltmeler yaparak insanları imtihan edeceğini Kuran'da şöyle bildirmektedir:

Andolsun, Biz sizi biraz korku, açlık ve bir parça mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabır gösterenleri müjdele. (Bakara Suresi, 155)

Mümin, Allah'ın bu müjdesini zorlu olaylar karşısında hatırlayarak, sabırda daha kararlı ve istekli olur. Ayrıca kendisine verilen mal, mülk,

makam, mevki gibi nimetlerin ona, denenmesi için verildiğinin, karşılığında ise şükretmesi ve bunları Allah'ın rızası ve istekleri doğrultusunda kullanması gerektiğinin bilincindedir. Allah kullarını her türlü olayla deneyebileceğini Kuran'da şöyle bildirmektedir:

Her nefis ölümü tadıcıdır. Biz sizi, şerle de hayırla da deneyerek imtihan ediyoruz ve siz, Bize döndürüleceksiniz. (Enbiya Suresi, 35)

Gaflet içindeki insan ise, bu gerçeklerden habersizdir ya da bildiği halde yüz çevirmiştir. Dolayısıyla, yaşadığı olaylar karşısında gösterdiği tepki müminlerinkinden çok farklıdır.

Örneğin, mallarını kaybetmek, bunun Allah'ın bir denemesi olduğunu bilen müminler tarafından tevekkülle karşılanır. Oysa bu durum, gaflet içindeki insanlarda hem maddi hem de manevi zarara sebep olur. Kaybettikleri şeyler sonucunda moralleri bozulur, bu moral bozukluğu daha da büyüyerek kişiyi dengesiz, sinirli bir hale getirir, ruh sağlığını bozar. Çevresi tarafından dışlanması, sahip olduğu lükse veda edecek olması, durumunu daha da kötüleştirir ve kişiyi kimi zaman intihara kadar sürükler.

Görüldüğü gibi, gaflet içindeki insanlar günlük hayatlarında tevekkülsüz, isyankar ve Allah'ın rızasından uzak bir hayat yaşarlar.

GAFLETİN NEDENLERİ

Vicdanın sesine kulak verilmemesi

Vicdan, insana Allah'ın ilhamıyla sürekli doğru olanı gösteren bir yol göstericidir. Kuran'da vicdanın tarifinin yapıldığı ayetler şöyledir:

Nefse ve ona 'bir düzen içinde biçim verene', Sonra ona fücurunu (sınır tanımaz günah ve kötülüğünü) ve ondan sakınmayı ilham edene (andolsun). Onu arındırıp-temizleyen gerçekten felah bulmuştur. Ve onu (isyanla, günahla, bozulmalarla) örtüp-saran da elbette yıkıma uğramıştır. (Şems Suresi, 7-10)

"Fücur", nefsin istek ve tutkularını haram ya da gayrimeşru yollardan da olsa gerçekleştirmeyi istemesidir. Allah fücura karşı insanı sürekli ilhamıyla uyarmaktadır. Bu ilhamı ise insan, vicdanın sesi olarak algılar. Bu sese daimi olarak tabi olunması, insanı kötülüklerden ve günahlardan temizleyip arındırır, sonsuz kurtuluş ve mutluluk yurduna götürür. Bu sesi dinlemeyen insan, nefsinin sınırsız arzularına her ne şekilde olursa olsun ulaşmaya çalışır, böylece önce derin bir gaflete girer, sonra da büyük bir azaba doğru ilerler. Gaflet içindeki insanların, vicdanlarının sesine rağmen inkarda direnmeleri Kuran'da şöyle bildirilmektedir:

Vicdanları kabul ettiği halde, zulüm ve büyüklenme dolayısıyla bunları inkar ettiler... (Neml Suresi, 14)

Vicdanın sesi nefsin sınırsız arzularına karşı insanı sürekli uyarır ve insanı doğru yola davet eder. Gafil insan ise bu uyarıyı -nefsinin istekleriyle çakıştığı için- rahatını bozacak ve huzurunu kaçıracak endişesiyle dikkate almaz. Örneğin Allah 5 vakit namazı müminlerin üzerine farz kılmıştır ancak nefis kimi zaman bu ibadeti yerine getirmemek için çeşitli bahaneler öne sürer. Vicdanını kullanan bir insan bu bahanelere hiçbir şekilde kanmaz. Namazın büyük bir titizlikle, hiç aksatmadan, tam vaktinde, büyük bir şevk ve huşu ile yerine getirilmesi gereken bir ibadet olduğunu bilir. Her insanın ahirette namaz ibadetini yerine getirip getirmediği konusunda sorgulanacağındah hiç kuşku duymadan hareket eder.

Peygamberimiz (sav) de pek çok hadis-i şerifinde 5 vakit namazın önemine dikkat çekmiştir. Ebu Hureyre (r.a.)'den rivayet edilen bir kudsi hadisinde Resulullah şöyle buyurmaktadır:

"Beş vakit namazlar, gelecek haftaya kadar cüm'a, gelecek seneye

kadar ramazan, büyük günahlardan sakınılırsa, aralarındaki hatalar için kefarettirler.”(Müslim) (Riyazü’s Salihin, İmamı Nevevi, çeviren: Mehmet Emre, Bedir yayınevi, sf. 698)

Resulullah Efendimiz (sav), namaz kılmamanın ya da namaz vaktini geçirmenin ne kadar tehlikeli olduğunu ise başka bir mübarek hadis-i şeriflerinde şöyle bildirmiştir:

Imam-i Sâfi ile Beyhakî'ye göre Peygamberimiz (sav): “Herhangi bir vakit namazı kılmaksızın vaktini geçirenler yuvası dağılmış, malını mülkünü elden kaçırmış gibidirler.” buyuruyor. (Imam Gazali - Mükasefetü´l Kulub - Kalplerin Keşfi)

Bu nedenle gafil kişi, vicdanından gelen bu sesi, onun Allah'ın -doğru yola, sonsuz mutluluğa çağıran- bir ilhamı olduğunu göz ardı ederek sürekli susturmaya çalışır. Çünkü, bu ses sürekli nefsin, gayrimeşru yollardan istediklerine ulaşmasına karşı çıkmaktadır.

Vicdanın sesini dinlememekten dolayı düşülen bu gaflet hali ise, nefsin isyanla, günahla, bozulmalarla daha da kötü hale gelerek fücurun (sınır tanımaz günah ve kötülüğün) artmasına sebep olur. Gafil insan artık öyle derin bir şuursuzluk içindedir ki hayatını fücurla sürdürmek ister:

Ancak insan, önündeki (sonsuz geleceği)ni de 'fücurla sürdürmek ister.' "Kıyamet günü ne zamanmış" diye sorar. Ama göz 'kamaşıp da kaydığı,' Ay karardığı, Güneş ve Ay birleştirildiği zaman; insan o gün: "Kaçış nereye?" der. Hayır, sığınacak herhangi bir yer yok. O gün, 'sonunda varılıp karar kılınacak yer (müstakar)' yalnızca Rabbinin Katıdır. (Kıyamet Suresi, 5-12)

Vicdanını dinlemeyen insanın, Allah'ın rızasından uzak gafil davranışlarının sonucu ise, elbette büyük bir yıkım olacaktır. Bu yıkım da dünyadaki en büyük acı ve en büyük işkencelerle bile kıyaslanamayacak derecede şiddetli ve sonsuz bir azap demektir. Bu azap yeri de şüphesiz ateş çukuru olan cehennemdir.

Kaderin göz ardı edilmesi

Kader, Allah'ın tüm varlıkların yaşayacakları hal ve hadiseleri önceden belirlemiş olmasıdır. Geniş bir anlatımla ise, büyük küçük tüm canlıların -küçük bir sinek, büyük bir fil, denizdeki küçük bir balık yavrusu ya da dünyanın herhangi bir yerindeki mikroskobik bir canlıya kadar- ve uçsuz bucaksız kainattaki tüm varlıkların tüm hallerini, başlarına gelecek büyük küçük her olayı Allah'ın takdir etmiş olmasıdır.

İnsanın gözlerini dünyaya açtığı andan itibaren sahip olduğu hiçbir

fiziksel özelliğin seçimi kendine ait değildir. Anne-babasını seçemez, ten rengini, göz rengini, boyunu kendi isteğine göre belirleyemez. Açıktır ki, hiçbir fiziksel özelliğini seçme gücüne sahip olmayan insanın yaşayacaklarını da kendi isteğine göre belirlemesi söz konusu değildir. Kuran'da, "Hiç şüphesiz, Biz herşeyi kader ile yarattık." (Kamer Suresi, 49) ayetiyle bu gerçek insanlara haber verilmiştir.

Bunun bilincinde olan insanın yapması gereken, sahip olduğu herşeyi ve karşılaştığı her olayı Allah'ın rızası ve rahmetine yönelerek Allah'ın istediği şekilde değerlendirmektir. Kuran bu değerlendirmede tek yol göstericidir. Ne herhangi bir insan -ister büyük güce sahip bir işadamı ister Afrika kıtasında yaşayan bir kabile üyesi olsun- ne de herhangi bir varlık -ister denizin derinliklerinde yaşayan bir canlı, ister dev bir ormanda yaşayan küçük bir böcek olsun- Allah'ın kendisi için belirlediği kaderin dışına çıkamaz. İnsanın yaptığı herşey de kendisi için belirlenmiş olan kader doğrultusunda gerçekleşmektedir. Bu durum Kuran'da insanlara şöyle bildirilmektedir:

Senin içinde olduğun herhangi bir durum, onun hakkında Kuran'dan okuduğun herhangi bir şey ve sizin işlediğiniz herhangi bir iş yoktur ki, ona (iyice) daldığınızda, Biz sizin üzerinizde şahitler durmuş olmayalım. Yerde ve gökte zerre ağırlığınca hiçbir şey Rabbinden uzakta (saklı) kalmaz. Bunun daha küçüğü de, daha büyüğü de yoktur ki, apaçık bir kitapta (kayıtlı) olmasın. (Yunus Suresi, 61)

İnsanın yaşadığı ve yaşayacağı her anın kaderde belirlenmiş olduğu bu ayetlerde bildirilmiştir. Kuran'da bildirilen bu gerçekleri göz ardı eden insan uçsuz bucaksız evrende, dünya üzerindeki milyarlarca insanın arasında rastlantılar içinde yaşayıp gittiğini sanır. Bu durumda kendini, dilediği gibi davranma özgürlüğüne sahip başıboş bir canlı gibi görür. Böyle bir bakış açısı da insanın kendini müstakil ve Allah'tan bağımsız bir varlık sanarak derin bir gaflet içine dalmasına sebep olur.

Ölümün her an gelebileceğinin unutulması

İnsanlar genelde ölümle hiç beklemedikleri bir anda, hiç beklemedikleri bir yerde karşılaşırlar. Allah bu gerçeği, "... Hiç kimse de, hangi yerde öleceğini bilmez. Hiç şüphesiz Allah bilendir, haberdârdır." (Lokman Suresi, 34) ayetiyle bildirilmektedir.

Her insanın ölüm anı henüz doğmamışken kaderinde bellidir. Şu anda yaşayanların ve doğacak olan tüm insanların ne zaman ölecekleri bellidir.

Bu gerçek Kuran'da, "Sizi çamurdan yaratan, sonra bir ecel belirleyen O'dur. Adı konulmuş ecel, O'nun Katındadır..." (Enam Suresi, 2) ayetiyle haber verilmektedir. İnsanın kendi ölüm anını bilmemesi onu gaflet içinde yaşamaya götüren sebeplerden biridir. Çünkü, ahiretteki azabı bilen ve düşünen bir insan ne zaman öleceğini bilse Allah'ın emirlerine karşı kayıtsız kalmaz, dünya hayatına dalarak ahireti ve hesap vereceğini unutmaz. Ölüm vaktinin bilinmemesi insanın dünyadaki imtihanının bir sırrıdır. Bunun bilincinde olan mümin her an ölecekmiş gibi ahiret yurdu için hazırlık yapar. Allah'ın tüm emir ve yasaklarını samimi bir şekilde hayatının her anında yerine getirir.

İman etmeyen bir insan ise, Allah rızasının değil, nefsinin istekleri doğrultusunda yaşar. Öleceğini bilir ancak ölümün ahirette ya sonsuz cehennem ya da sonsuz cennet yurdunda bir uyanış olduğunu kavrayamaz. Ölüm gaflet içindeki insanın zihninde sadece herşeyinden ve tüm sevdiklerinden uzaklaşarak, ebediyen onlardan ayrılmak düşüncesinden ibarettir. Bu nedenle de sevdiklerine tutkuyla bağlanır, ölümün konusunun geçmesinden bile rahatsız olur. Ölüm aklına geldiğinde ise başka şeyler düşünerek unutmaya çalışır. Ölümü biraz düşünse bunalıma gireceği ve hayatının değişeceği endişesine kapılır. Ancak, her an hayatının sona ereceğini düşünmediği, ölüm üstünde tefekkür etmediği için, Allah'ın emir ve yasaklarını göz ardı eder ya da erteler. İbadet etmek için daha vakti olduğunu, yaşı ilerleyince yapacağını düşünür. Oysa ne kadar ömrü kaldığı konusunda hiçbir fikri yoktur. Ölümün her an gelebileceğini düşünmeden sürdürdüğü bu gaflet hali içinde Allah'ın emir ve yasaklarnı yerine getirmeye zaman bulamadan, ölüm apansız gelip çatar. Gaflet içindeki bu insanların hep uzak gördükleri ölümle karşılaştıkları an Kuran'da şöyle bildirilir:

O inkâr edenler, yüzlerinden ve sırtlarından ateşi püskürtemeyecekleri ve hiç yardım alamayacakları zamanı bir bilselerdi. Hayır, onlara apansız gelecek de, böylece onları şaşkına çevirecek; artık ne onu geri çevirmeye güçleri yetecek ve ne onlara süre tanınacak. (Enbiya Suresi, 39-40)

Ayetten de açıkça anlaşıldığı gibi ölüm, mazeretleri dinlememekte ve takdir edilen vakit hızla yaklaşmaktadır. Hiçbir şeyin ölümü engellemesi ya da durdurması söz konusu değildir. Kuran'da bunun ifade edildiği bir ayet şöyledir:

De ki: "Elbette sizin kendisinden kaçtığınız ölüm, şüphesiz

sizinle karşılaşıp-buluşacaktır. Sonra gaybı da, müşahede edilebileni de bilen (Allah)a döndürüleceksiniz; O da size yaptıklarınızı haber verecektir." (Cuma Suresi, 8)

İnsan her an ölebilir, bu gerçeği unutmaya ya da bu gerçekten kaçmaya çalışmak insanın gaflette olduğunun ya da hızla gaflet girdabına doğru sürüklendiğinin göstergesidir. Gafletin insanı sonsuz azap yurduna götüreceği de kesin bir gerçektir.

Tek başına hesap verileceğinin düşünülmemesi

İnsanın gaflete düştüğü konulardan bir diğeri de, ahirette Allah'ın huzurunda yalnız hesaba çekileceğini unutmasıdır. Bir insanın ölümü ne kadar kalabalık bir ortamda olursa olsun, ölüm meleği ruhunu alırken dünya ile ve o anda yanında olan diğer kişilerle ilişiği kesilir. Ahirette diriltilip hesap vermeye koşarken mahşer kalabalığı içinde de yalnızdır. Çünkü, orada kimse kimseyle ilgilenecek durumda değildir. Bu yalnızlık dünyadakine de benzemez. Hesaba çekilme anı, dünyada gafil yaşamış bir insan için yaratılışından itibaren o zamana kadar içine düştüğü en zor andır. O anda hissettiği yalnızlık, yaptığı herşeyin bir bir hesabını vereceği, bu anda hiç kimsenin olmadığını ve Allah'ın huzurunda son derece aciz olduğunu anlamanın verdiği bir yalnızlıktır. Bütün gücünden, malından, ünvanından, mevkiinden, şöhretinden, değer verdiği, yakınlık duyduğu bütün insanlardan uzaklaşmış bir şekilde maddi ve manevi olarak yalın haldedir. İnsanlara Allah'ın huzurunda yalnız olacakları Kuran'da şöyle haber verilmektedir:

Ve onların hepsi, kıyamet günü O'na, 'yapayalnız, tek başlarına' geleceklerdir. (Meryem Suresi, 95)

Dünyada yaptıklarının karşılığını hemen görmeyen, kendisine süre verilen gaflet içindeki insanlar ahirette de böyle olacağını zannederler. Bu düşünceleri sebebiyle Allah'ın rızasına uygun olmayan bir davranışı yaparken de yanlarına yandaşlar ararlar. Hatta dostlarına "dünyaya bir kere gelinir", "boş ver", "günahı boynuma" gibi batıl sözler söyleyerek, onları da Allah'ın emir ve yasaklarını göz ardı etmeye ya da ertelemeye teşvik ederler. Bu tür, şuursuzca söylenen sözlerin gaflet halinin bir sonucu olduğu açıktır. Çünkü bir insan dünyaya nasıl bir kez geliyorsa, cehenneme de bir kez gidecektir ve sonsuz bir azapla karşılaşacaktır. İşte bu insanlar Allah'ın Kuran'da bildirdiği bu gerçekten gafildirler. Cehennemde (Allah'ın

dilemesi dışında) sonsuza kadar kalma ihtimalini hiç düşünmemektedirler. Söz konusu insanların, Allah'ın azabını hafife alarak başkalarının günahını üstlenmeleri ise Allah'ın üstün ilim ve kudretini kavramaktan ne kadar uzak olduklarının bir göstergesidir. Nitekim, bir insanın diğer bir insanın günahını yüklenmesinin söz konusu olmadığı da Kuran'da açıkça bildirilmiştir:

Hiçbir günahkar bir başka günahkarın günahını yüklenemez. Eğer yükü ağır olan kimse (bir başkasını) onu taşımaya çağırsa, -bu, yakın- akrabası da olsa- kendisine ondan hiçbir şey yükletilmez... (Fatır Suresi, 18)

Doğrusu, hiçbir günahkar, bir başkasının günah yükünü yüklenmez. (Necm Suresi, 38)

Her nefis ahirette kendi yaptıklarının karşılığını görecektir. Artık etrafında, dünyada iken kendisine "günahını yüklenirim" diyen kimseler de yoktur. Kendisine yardımcı olacak ne bir dostu ne de akrabası vardır. Hatta artık değer verdiği tüm yakınlarından, dünyada onu gaflete sürükledikleri için nefret etmeye başlar. Allah ahiretteki bu düşmanlığı Kuran'da şöyle haber vermektedir:

Muttakiler hariç olmak üzere, o gün, dostların kimi kimine düşmandır. (Zuhruf Suresi, 67)

O gün, bir dost dosttan herhangi bir şeyle yarar sağlayamaz. Ve onlara yardım edilmez. (Duhan Suresi, 41)

Dünyadaki sahte dostluklar yok olup gitmiş, ahirette yerini düşmanlığa bırakmıştır. Çünkü, bu dostluklar Allah'ın rızası göz ardı edilerek kurulan çıkar dostluklarıdır. Dünyada iken Allah'ın sevdiği, O'na yönelmiş insanlarla değil, gaflet içinde inkar eden, Allah'tan yüz çevirmiş samimiyetsiz insanlarla dost olunmuştur. Aslında dünyada bile çıkarları çatıştığında, çok samimi dostların birbirlerine düşman olduklarını sıkça görmek mümkündür. Birbirlerini gaflete sürükledikleri ve zarar verdikleri halde ölene kadar bozulmayan dostluklar ise, Kuran'da da bildirildiği gibi, Allah'ın huzurunda düşmanlığa dönüşür. Bu düşmanlık, gaflet perdesi gözlerinden kalkan insanların azabın farkına varmalarıyla başlar. Ahirette gözlerinden gaflet perdesi kaldırılan insanların samimi itirafları Kuran'da şöyle bildirilir:

Artık bizim için ne bir şefaatçi var, ne de candan-yakın bir dost. Bizim bir kere daha (dünyaya dönüşümüz mümkün) olsaydı da iman edenlerden olabilseydik. (Şuara Suresi, 100-102)

İnkar edenler, hesap günü pişmanlık içinde sürekli yalnız kaldıklarını dile getirirler. Çevrelerinde, dünyadayken kendilerini alaya aldıkları müminler yoktur. Hafife aldıkları bu gerçekle karşılaşınca geri dönüp gerçekten iman edenlerden olmayı dilerler. Bu durum ayette şöyle haber verilir:

O inkâr edenler Müslüman olmayı nice kereler dileyecekler. (Hicr Suresi, 2)

Ancak geri dönüş yoktur.

GAFLETTEN KURTULMAK İÇİN

Kuran okumak ve ayetler üzerinde düşünmek

Gaflet tehlikesine karşı en etkili çözüm, Allah'ın kullarına yol gösterici bir nur olarak indirdiği Kuran'ı okumak ve onun üzerinde düşünmektir. Kuran okumak insanın Allah'a yakınlaşarak, Rabbimiz'in üstün ilim ve kudretini kavramasını sağlar. Ayrıca insanın daha önce bilmediği, düşünmediği, düşünüp de cevabını bulamadığı birçok konuda en açık ve en doğru bilgiyi verir. Bu nedenle Kuran'ı samimi bir niyetle okuyan ve anlayan bir insan, kalbi tatmin bulmuş olarak Allah'a yönelir.

Samimi bir şekilde ayetler üzerinde düşünen insan düşünce ve tavırlarındaki yanlışların farkına varır. Bilmediği ya da önemsemediği için yaptığı ya da yapmadığı şeylerin önemini ve ciddiyetini anlar. Rabbimiz'in üstün ilim ve kudretini kavrar ve Allah'a karşı duyduğu korku ve sevgi artar. Allah Kuran'ın indiriliş amacını ayetlerinde şöyle haber vermektedir:

İşte bu (Kuran) uyarılıp korkutulsunlar, gerçekten O'nun yalnızca bir tek ilah olduğunu bilsinler ve temiz akıl sahipleri iyice öğüt alıp düşünsünler diye bir bildirip-duyurma (bir belağ)dır. (İbrahim Suresi, 52)

Şüphesiz, bu Kuran, en doğru yola iletir ve salih amellerde bulunan mü'minlere, onlar için gerçekten büyük bir ecir olduğunu müjde verir. (İsra Suresi, 9)

Kuran'ı dikkatli bir şekilde okuyan ve ayetler üzerinde düşünen insan, samimiyeti ölçüsünde zamanla ayetlerin tecellilerini çevresinde görmeye başlar; bu da her an Allah'ı hatırlamasına ve gafletten korunmasına vesile olur. Örneğin, Kuran'da tarif edilen inkarcı karakterini, zamanla etrafındaki kimi insanlar üzerinde fark etmeye başlar. Onları bekleyen sonsuz azaptan haberdar olduğu için de bu örnekler kendisine önemli bir ibret vesilesi olur. Bu şekilde Allah'ın izniyle gafletten sakınır ve gaflete karşı nasıl tedbir alması gerektiğini bilir. Yine insan ayetler üzerinde düşünüp cehennemdeki acının ve pişmanlığın şiddetini öğrenir, sonsuz ateş azabından Allah'ın dilemesi dışında kurtuluş olmayacağını düşünüp anlar. Aynı şekilde, cennetteki sonsuz nimetleri, güzellikleri ve güzel yaşamı tefekkür eder, Allah'ın rahmetini ve cennetini kazanmanın şevkini yaşar. Kuran'ı okuyan insan dünyada yaptığı herşeyin hesabını vereceğini ve yaptığı işlerin

sonucunda cennete veya cehenneme gireceğini anlar. İşte bu gerçeğin bilincine varan insan gafil olmaktan, hakkı unutmaktan veya uygulamamaktan şiddetle kaçınır.

Allah'ın verdiği fırsatları değerlendirmek

Allah, varlığını hatırlamaları ve Kendisi'ne yönelmeleri için insanlara çeşitli şartlar ve ortamlar var eder. Sıkıntı ve zorluklar da bunlardandır. Kuran'da bir ayette, "Görmüyorlar mı ki, gerçekten onlar her yıl, bir veya iki defa belaya çarptırılıyorlar da sonra tevbe etmiyorlar ve öğüt alıp (ders çıkarıp) düşünmüyorlar" (Tevbe Suresi, 126) şeklinde buyrulmaktadır. Bu sıkıntılı anlar, insanlar için gaflette olduklarını fark etmelerini sağlayacak büyük birer fırsattır. Çünkü Allah'a isyan halinde olan nefis böyle anlarda acizliğini anlar. Bu durumda vicdanı ön plana çıkan insan, hatalarını görür ve onlardan sakınmanın yollarını arar. Bu, insana tanınan büyük bir fırsattır. Nefsin acz içinde sesini kıstığı bu anlarda insan kendini Allah'a daha yakın hisseder. Ve o anda samimi bir yakınlıkla Allah'a yönelir. Böyle zamanlarda Allah'ın herşeye güç yetirdiğini, herşeyin Allah'tan geldiğini, bu bela ve sıkıntıların da ancak O'nun dilemesiyle sona ereceğini fark eder. Bu durum tevbe etmek ve Allah'a yönelmek için bir fırsattır. Allah Kuran'da bu samimi ruh haline kavuşan insanı şöyle haber vermektedir:

Karada ve denizde sizi gezdiren O'dur. Öyle ki, siz gemide bulunduğunuz zaman, onlar da güzel bir rüzgarla onu yüzdürürlerken ve (tam) bununla sevinmekteler iken, ona çılgınca bir rüzgar gelip çatar ve her yandan dalgalar onları kuşatıverir; onlar artık bu (dalgalarla) gerçekten kuşatıldıklarını sanmışlarken, dinde O'na 'gönülden katıksız bağlılar (muhlisler)' olarak Allah'a dua etmeye başlarlar: "And olsun eğer bundan bizi kurtaracak olursan, muhakkak sana şükredenlerden olacağız." Ama (Allah) onları kurtarınca, hemen haksız yere, yeryüzünde taşkınlığa koyulurlar. Ey insanlar, sizin taşkınlığınız, ancak kendi aleyhinizedir; (bu) dünya hayatının geçici metaıdır. Sonra dönüşünüz Bizedir, Biz de yaptıklarınızı size haber vereceğiz. (Yunus Suresi, 22-23)

Gaflet içindeki insan, kendisine Allah'tan başka yardım edecek bir güç olmadığını yalnızca kendini çok çaresiz hissettiği zaman fark edebilmektedir. Ancak sıkıntının sona ermesinden sonra yine Allah'ı unutup eski gafletine dalar. Bu durum Kuran'da şöyle belirtilmiştir:

İnsana bir zarar dokunduğunda, yan yatarken, otururken ya da ayaktayken Bize dua eder; zararını üstünden kaldırdığımız zaman ise, sanki kendisine dokunan zarara Bizi hiç çağırmamış gibi döner-gider. İşte, ölçüyü taşıranlara yapmakta oldukları böyle süslenmiştir. (Yunus Suresi,12)

Örneğin doğal bir afet, insana ne kadar aciz olduğunu, Allah'ın sonsuz ilim ve kudret sahibi olduğunu, herşeyi kuşattığını, her an herşeyden haberdar olduğunu hatırlatır. İnsan Allah'tan korkması gerektiğini, çünkü O'nun herşeye güç yetirdiğini, her an Allah'ın azabıyla karşılaşabileceğini anlar. Oysa o insan daha önce Allah'ın emir ve yasaklarını göz ardı etmiş ya da sürekli ertelemiştir. Korku içinde olduğu anda kişinin şuuru açılır ve gerçekleri görmeye başlar. Bu tür afetlerin gaflet içindeki insanın gerçekleri görmesini sağlayarak, ahiretini kurtaracak çok büyük hatırlatıcı vazifesi vardır. Fakat, uyarılardan ve belalardan gereken dersi almayan ve samimi iman etmeyen kişiyi biraz rahatlığa ulaştığında gaflet örtüsü tekrar bürür. İnsan yine geçici olan dünyaya sarılarak, Allah'ın varlığını, emir ve yasaklarını göz ardı eder ya da unutur. Gafletten kurtulmak için insanın kendisine tanınan bu fırsatları değerlendirmesi gerekir. Yaşadığı sıkıntıları, daha sonra Allah'ın ona verdiği rahatlığı sık sık düşünüp hemen Rabbimiz'e yönelmelidir.

Bu tür olayların, Allah'tan birer uyarı olabileceğini ve bunun da büyük bir nimet olduğunu akıldan çıkarmamak gerekir. Allah bu şekilde sonsuz kudretini göstererek insanın gafletten uzaklaşmasına bir yol açar. Ancak insanın, gafletten kurtulmak için kendi başından sıkıntılı bir olay geçmesini beklemesi doğru değildir. Çünkü Allah insanı her an çevresinde meydana gelen olaylarla uyarmaktadır. Örneğin yakınlarının, çevresindekilerin yaşadığı zorlu, sıkıntılı bir olayla, başka bir şehirde ya da ülkede yaşanan doğal afetlerle veya savaşlarla da insanlar uyarılmaktadırlar. Bu uyarıları dikkate alan insan, aynı olayın kendi başına gelebileceğini, Allah'ın üstün gücü karşısında insanların ne kadar aciz ve çaresiz olduklarını düşünür. Bu da gafletten kurtulup, Allah'a yönelmesine sebep olacaktır. Nitekim Kuran'da Ad kavminin helak edilişi anlatılarak insanlar şöyle uyarılmaktadırlar:

Ad (halkın)a gelince; onlar da, uğultu yüklü, azgın bir kasırga ile helak edildiler. (Allah) Onu, yedi gece ve sekiz gün, aralık vermeksizin üzerlerine musallat etti. Öyle ki, o kavmin, orada sanki içi kof hurma kütükleriymiş gibi çarpılıp yere yıkıldığını görürsün. (Hakka Suresi, 6-7)

Kuran'da verilen helak ve azap örnekleriyle, insanların başkalarının başlarına gelen belalardan ibret alarak Allah'ın sonsuz ilim ve kudreti üzerinde düşünmeleri istenmektedir. Allah'ın gücünü insanlara hatırlatacak birçok örnek günlük hayatta sürekli insanların karşısına çıkar. Fakat insanlar çaresizlik içindeki kimselerin durumlarını sadece üzüntüyle karşılamakla ve onlara acımakla yetinirler. Gördüklerinin aynı zamanda kendilerine bir uyarı olduğunun farkına varmazlar. Oysa insanların acizliklerini ve çaresizliklerini gösteren bu tür durumların tümü, insanlara gaflet perdelerini aralamaları için yapılan açık birer uyarı ve verilen yeni birer fırsattır. Bu fırsatları değerlendirip Allah'a yönelmek insanın gafletten kurtulmasına yardımcı olacaktır.

Allah'ın herşeyden haberdar olduğunu ve herşeyi çepeçevre kuşattığını bilmek

Allah, "İnsan, 'kendi başına ve sorumsuz' bırakılacağını mı sanıyor?" (Kıyamet Suresi, 36) ayetiyle insanlara her an Kendi hakimiyeti ve kontrolü altında olduklarını açıkça bildirmiştir. Ancak gaflet içindeki insan bunu düşünmekten ve anlamaktan uzaktır. Oysa bunu anlamak için birkaç dakika samimi bir şekilde, yaşamını sürdürmesi için gereken herşeyi -en ince ayrıntısına kadar- kendisinin yapmak ve kontrol etmek zorunda kaldığını düşünmesi yeterli olacaktır.

Örneğin şu anda bedenimizin içinde neler olup bittiğini bile bilmiyor ve bunlarla ilgilenme gereği duymuyoruz. Ama tüm organlarımız düzenli ve birbirleriyle uyumlu bir biçimde sürekli çalışıyor. Kendi başımıza kaldığımıza göre ilk olarak yaşamımızı sürdürebilmemiz için düzenli bir şekilde oksijen almamız, düzenli bir şekilde kalbimizin atmasını, kan dolaşımımızı sağlamamız, mide asidini dengede tutmamız, sindirimimizi gerçekleştirmemiz ve bunun gibi milyonlarca işlemi kontrolümüz altına almamız gerekir.

Vücudumuzun içinde gerçekleşen olayları kontrol altına aldığımızı -her ne kadar imkansız olsa da- düşünelim. Örneğin uyuduğumuzda bu işleri bizim yerimize kim devam ettirecek? Nitekim, uyurken de bütün organlarımızın çalışmaya devam etmesi gerekmektedir. Sadece kalbimizin birkaç dakika kontrolümüz dışında kalarak, durması bile hayatımızın sona ermesi için yeterlidir; ancak aynı zamanda uyumamız gerektiği de diğer önemli bir gerçektir. Kendi başımıza kaldığımızda yapmamız gerekenler bu kadarla da sınırlı değildir. Çünkü yaşamamızı sağlayan dış etkenleri de, artık bizim temin etmemiz gerekir.

Gayet açıktır ki, kendi bedenimiz bile kontrolümüz altında değilken,

bizim dışımızdaki dünyayı ve evreni içine alan sonsuz sayıdaki ince ayar ve denge üzerine kurulu olan sisteme müdahale etmemiz sadece hayal gücümüzün genişliğini göstermekten ibaret kalacaktır. Bunları düşünüp de kendi bedeni dahil, hiçbir varlığı kontrol etmesinin mümkün olmadığını kavrayan her insan, kendi başına olmadığını, herşeyi üstün ilim ve kudret sahibi olan Allah'ın kontrol ettiğini anlayacaktır. Kainattaki canlı-cansız her varlığın Allah'ın yaratmasıyla meydana geldiğini ve O'nun kontrolünde olduğunu kavrayacaktır. Bunları anlamak, insanın içinde bulunduğu gafletten kurtulmasını sağlayacak ve her an Allah'ın kendini gördüğünü düşünerek hareket etmesine sebep olacaktır. Allah her an insanları gözetimi altında tutmakta, onları ve işledikleri fiilleri an ve an yaratmaktadır. Allah'ın her an insanları sarıp kuşattığı, "... Muhakkak Rabbin insanları çepeçevre kuşatmıştır." (İsra Suresi, 60) ayetiyle haber verilmiştir. Allah'ın kendisini çepeçevre kuşattığının bilincinde olan mümin, gizli ya da açık yaptığı veya konuştuğu herşeyi, içinde bulunduğu her durumu Allah'ın bildiğini bilir. Her ortamda ve her an O'nun yanında olduğunu da bilir. Bu durum Kuran'da şöyle tarif edilir:

Allah'ın göklerde ve yerde olanların tümünü gerçekten bilmekte olduğunu görmüyor musun? (Kendi aralarında gizli toplantılar düzenleyip) Fısıldaşmakta olan üç kişiden dördüncüleri mutlaka O'dur; beşin altıncısı da mutlaka O'dur. Bundan az veya çok olsun, her nerede olsalar mutlaka O, kendileriyle beraberdir. Sonra yaptıklarını kıyamet günü kendilerine haber verecektir. Şüphesiz Allah, herşeyi bilendir. (Mücadele Suresi, 7)

Ayette açık olarak tarif edilen bu gerçek, samimi bir biçimde üzerinde düşünüldüğünde insanı gafletten kurtarmaya yeter. Gerçekleri idrak etmesine, hem dünyada hem de ahirette güzel bir yaşam sürmesine vesile olur. Çünkü kendisinin sürekli Allah'ın hükmü ve kontrolü altında olduğunu bilerek Allah'ın rızasının dışına çıkmaktan şiddetle korkup sakınacaktır. Yaptığı tüm güzel şeyleri ve iyilikleri de Allah'ın gördüğünü bilecek ve mükafatlandırılacağı gün için sevinç ve neşe duyacaktır. Herşeyin kendi özel imtihanı gereği gerçekleştiğini kavradığı için herşeyin kendisi için hayır olduğunu bilerek, bu anlarda güzel bir sabır gösterecektir. Bu sabrı ve güzel davranışları neticesinde ise, Allah'ın izniyle O'nun tüm inananlara vaat ettiği cennete kavuşacaktır.

Allah'ın yarattıklarını detaylarıyla bilmek

Bilgi gafletten kurtulmayı sağlayan en önemli etkenlerden biridir.

Evreni saran yaratılış delillerini araştırmak, görmek ve anlamak insanın üzerinden gafleti dağıtır ve uzaklaştırır. Allah'ın üstün ilim ve kudreti, ancak böyle ciddi bir araştırma ve tefekkürle hakkıyla takdir edilebilir. Allah, "Biz, bir 'oyun ve oyalanma konusu' olsun diye göğü, yeri ve ikisi arasında bulunanları yaratmadık" (Enbiya Suresi,16) ayetiyle evrenin ve içindeki varlıkların özel bir hikmet üzere yaratıldığını bildirmektedir.

Gerçekte, tüm yaratılmışlar Allah'ın varlığının açık delilleridir. Bu deliller üzerinde detaylı bilgi edinmek, detaylardaki üstün aklın tecellilerini görmeye sebep olacaktır. Allah'ın her yarattığının çok mükemmel sistemlerden oluştuğu, detayların incelenmesiyle kolaylıkla fark edilir. Bu detaylar karşısında insan, Allah'ın varlığını kesin olarak kavrayarak, O'nun üstün güç ve kudretinin farkına varır, O'nun varlığını her an hisseder. Gözlerini kör eden ve şuurunu işlemez hale getiren gaflet perdesini aralamayı ve samimi bir şekilde yapacağı derin tefekkürlerle de bu perdeyi tamamen kaldırmayı başarır.

Örneğin insan kendi vücudu ve yaratılışı hakkında detaylı bilgi edinerek Allah'ın üstün sanatını ve ilmini görebilir. Nitekim insanın yaratılışı, başlı başına gafleti dağıtan mucizevi olaylar zincirinden oluşur: Tek bir hücrenin içindeki genetik şifreden çoğalarak mükemmel sistemlere sahip bir canlıya dönüşen insan, tek başına Allah'ın varlığının, üstün aklının ve gücünün büyük bir delilidir: Birbirinden ayrı yerlerde ve ayrı canlılar içinde üretilen yumurta ve spermin tam bir uyum içinde birleşerek döllenmesi, tek tip hücrenin çoğalıp farklılaşarak kemikleri, kasları, organları, gözleri, el ve ayakları, bunlardaki kompleks sistemleri meydana getirmesi, daha sonra anne karnından ayrılan bu organizmanın görmesi, konuşması, yürümesi, gülmesi, ağlaması, duygulara sahip olması…

Günümüzdeki araştırma teknikleri sayesinde artık evrenin en uzak noktalarından okyanusların en derin yerlerine kadar gözlemler yapılabilmekte, buralardaki tüm varlıklar ve olaylar hakkında ayrıntılı bilgilere ulaşmak gitgide daha kolay bir hale gelmektedir. İşte bu olaylar ve varlıklardaki yaratılış mucizeleri hakkında detaylı bilgi sahibi olan, düşünen ve "… Rabbimiz, Sen bunu boşuna yaratmadın. Sen pek Yücesin, bizi ateşin azabından koru" (Al-i İmran Suresi, 191) diyen samimi ve vicdanlı her insan, Allah'ın izniyle gaflet perdesinden kurtulacaktır.

Gafletten kurtulan insan, Allah'ın bu açık delilleri karşısında kesin bir bilgiyle iman ederken, O'nun üstün sıfatlarını da tanır, Allah'a daha çok yakınlaşır ve artık her işinde O'nun rızasını gözetmeye başlar.

Dünyanın kısa ve geçici olduğunu bilmek

Dünya hayatı bir gün aniden yok olacak ve insan ebediyen yaşayacağı

ahiret yurduna geçecektir. Oysa dünya hayatının geçici ve son derece kısa olduğunu fark edemeyen gaflet içindeki insan, büyük bir tutku ve hırsla dünyaya bağlanmıştır ve sadece dünya için yaşamaktadır. Çocukluğundan itibaren sürekli geleceğe dönük planlar yapar, hayatını istekleri doğrultusunda yönlendirmeye çalışır. Ömrü, bu oyalanmalarla, dünyanın ne kadar kısa ve geçici olduğunu düşünmeden aniden son bulur. Tıpkı gördüğü ve uzun sürdüğünü sandığı, ama aslında uyuduğu sürenin yalnızca birkaç saniyesini kaplayan rüyanın sona ermesi gibi... Ahirette, dünya hayatının sadece bir rüya gibi çok kısa sürdüğünü, kesin olarak yanıldığını anlar. Ahirette insanların kendi aralarında dünya hayatının kısalığına dair yaptıkları konuşma Kuran'da şöyle bildirilmektedir:

Dedi ki: "Yıl sayısı olarak yeryüzünde ne kadar kaldınız?" Dediler ki: "Bir gün ya da bir günün birazı kadar kaldık, sayanlara sor." Dedi ki: "Yalnızca az (bir zaman) kaldınız, gerçekten bir bilseydiniz" (Müminun Suresi, 112-114)

Ayette geçen "bir gün ya da bir günün birazı kadar" ifadesi çok uzun sanılan ömrün ne kadar kısa olduğunu açıkça belirtmektedir. Bu, Allah Katından bildirilmiş açık bir gerçek iken insan neyi neye tercih edeceğini çok iyi düşünmelidir. Sonsuz cenneti mi, yoksa çok kısa süreli dünyayı mı hedefleyerek hareket edecektir? İnsanın arzularını belirlerken üzerinde düşünmesi gereken en önemli unsur, kısa ve geçici olan dünya hayatının faydasının da yine kısa ve geçici olacağıdır.

Bu nedenle dünyayı, asıl yurdumuz olan ahirete gitmek için bir bekleme salonu olarak düşünmek gerekir. Bir bekleme salonundaki eşyaların ve orada yaşanan olayların insanı ne kadar ilgilendireceği açıktır. Hiçbir yolcu, bekleme salonunda uzun bir süre kalacakmış gibi oraya yerleşip, bütün planlarını bu bekleme salonuna göre yapmaz. Çünkü burada çok kısa bir süre kalacaktır. Burada dışarıyı düşünmeden yalnızca bekleme salonunu göz önüne alarak aldığı kararlar ya da yaptığı hareketlerin dışarda bir faydası olmayacaktır. Aynı şekilde, dünya için yapılan hiçbir şeyin de ahirette bir faydası olmayacaktır. Bu nedenle dünya için yapılan işlerin eninde sonunda Kuran'da bildirildiği üzere, bir serap gibi yok olacağını bilmek gerekir. Kuran'da bunun haber verildiği ayet şöyledir:

İnkâr edenler ise, onların amelleri dümdüz bir arazideki seraba benzer; susayan onu bir su sanır. Nihayet ona ulaştığında bir şey bulamaz ve yanında Allah'ı bulur. (Allah da) Onun hesabını tam

olarak verir. Allah, hesabı çok seri görendir. (Nur Suresi, 39)

Ayette açıkça bildirildiği gibi, dünya için yapılanların hepsi birgün yok olup gidecek ve insan yalnız Allah rızası için yaptıklarıyla Rabbimiz'in huzurunda hesap verecektir. İşte o an insan yanılgısını farkedecek ve cehennem azabı karşısında sonsuz bir çaresizlik ve pişmanlık duymaya başlayacaktır. Gaflet halinin sona erdiği, tüm gerçekleri birer birer fark ettiği o anda dünya hayatına geri dönerek, Allah'ın emir ve yasaklarına uygun bir hayat yaşamak isteyecektir. Ancak bunun için çok geç kalmıştır. Çünkü artık geri dönüş yoktur:

İçinde onlar (şöyle) çığlık atarlar: "Rabbimiz, bizi çıkar, yaptığımızdan başka salih bir amelde bulunalım." Size orda (dünyada), öğüt alabilecek olanın öğüt alabileceği kadar ömür vermedik mi? Size uyaran da gelmişti. Öyleyse (azabı) tadın; artık zalimler için bir yardımcı yoktur. (Fatır Suresi, 37)

Suçlu-günahkarları, Rableri huzurunda başları öne eğilmiş olarak: "Rabbimiz, gördük ve işittik; şimdi bizi (bir kere daha dünyaya) geri çevir, salih bir amelde bulunalım, artık biz gerçekten kesin bilgiyle inananlarız" (diye yalvaracakları zamanı) bir görsen. (Secde Suresi,12)

İnsanın Allah'ın huzuruna yalnız başına getirileceği bu günle karşılaşmadan önce dünya hayatının ne kadar kısa ve geçici olduğunu anlaması ve tefekkür etmesi gerekmektedir. Dünyanın çok kısa bir süre sonunda mutlaka sona ereceği düşüncesi, insanın boş ve yararsız işlerden yüz çevirmesine, dünya hayatındaki kısa zamanını en iyi şekilde değerlendirerek, içinde bulunduğu gafletten kurtulmasına vesile olacaktır.

Ölümü düşünmek

İnsana dünyada belirli bir süre verilmiştir. Bu süre bittiğinde ölümle mutlaka karşılaşacaktır. Kuran'da her insanın bir gün mutlaka ölümle karşılaşacağı şöyle haber verilir:

De ki: "Elbette sizin kendisinden kaçtığınız ölüm, şüphesiz sizinle karşılaşıp-buluşacaktır. Sonra gaybı da, müşahade edilebileni de bilen (Allah)a döndürüleceksiniz; O da size yaptıklarınızı haber verecektir." (Cuma Suresi, 8)

Ölüm, kendisinden kaçan, korkan ve öleceğini hiç düşünmeyen gaflet içindeki insanlar dahil tüm insanlara gelecektir. Ancak gaflet içinde Allah'ın hükümlerini göz ardı eden insanlarla iman eden insanların, ölüm anında yaşayacakları farklı olacaktır. İnkar edenler hiç beklemedikleri bir anda ölümle yüz yüze gelince dehşete kapılacak ve büyük bir korku yaşayacaklardır. Ayrıca canları büyük bir acıyla alınacaktır. İnkar edenlerin, canlarının alınışı Kuran'da şöyle tarif edilmektedir:

Öyleyse melekler, yüzlerine ve arkalarına vura vura canlarını aldıkları zaman nasıl olacak? (Muhammed Suresi, 27)

Kuran'da bildirildiği gibi, inkar edenlerin canları acı içinde alınacaktır. Bu anda, uğrunda hırs göstererek Allah'ın emir ve yasaklarını göz ardı ettiği herşeyin önemini yitirdiğini görecektir. Hayatı boyunca en çok değer verdiği ailesi, arkadaşları, akrabaları, çok sevdiği işi, arabası, evi, malı-mülkü hepsi tamamen değerini yitirir. Artık çaresiz ve yalnız kalmış, korkusu daha da artmıştır. Bu durumda inkar eden kişi tüm hayatını boşa geçirdiğini ve Allah'ın rızasına yönelik hiçbir şey yapmadığını fark ederek derin bir pişmanlık duyar. Korku ve pişmanlık içinde azaptan kurtulabilmek için çareler arar ve bütün sevdiklerini feda etmek ister. Allah Kuran'da inkar eden kişinin kıyamet gününde içine düştüğü bu durumu şöyle tarif etmektedir:

(Böyle bir günde) Hiçbir yakın dost bir yakın dostu sormaz. Onlar birbirlerine gösterilirler. Bir suçlu-günahkar, o günün azabına karşılık olmak üzere, oğullarını fidye olarak vermek ister; kendi eşini ve kardeşini, ve onu barındıran aşiretini de; yeryüzünde bulunanların tümünü (verse de); sonra bir kurtulsa. Hayır; (hiçbiri kabul edilmez). Doğrusu o (cehennem), cayır cayır yanmakta olan ateştir. (Mearic Suresi, 10-15)

Ayette açıkça ifade edildiği gibi, insan canını verecek kadar çok sevdiği yakınlarını, tutkuyla bağlı olduğu tüm dünya nimetlerini cehennem azabına karşılık vermek isteyecektir. Ancak kendisine dünyada sahip olduğu hiçbir şeyin faydası olmayacak, ebediyen kalmak üzere cehennem halkı arasına katılmaktan kendisini kurtaramayacaktır.

Gaflet içinde inkarda direnen insanların canları acı içinde alınırken, iman edenlerin canları ise kolaylıkla alınır. Gafletten korunmaya çalışan, iman etmiş insanların ölüm zamanı geldiğinde, canları melekler tarafından güzel bir şekilde alınarak cennetlere yerleştirilirler. Kuran'da iman edenlerin canlarının alınışı şöyle tarif edilmektedir:

Ki melekler, güzellikle canlarını aldıklarında: "Selam size" derler. "Yaptıklarınıza karşılık olmak üzere cennete girin." (Nahl Suresi, 32)

O anda mümin, Allah'ın kendisine verdiği nimetleri, dünyada kalanlara duyurarak onları uyarmak ister. Müminlerin bu tavrı Kuran'da şöyle bildirilir:

Ona: "Cennete gir" denildi. O da: "Keşke benim kavmim de bir

bilseydi" dedi. "Rabbimin beni bağışladığını ve ağırlananlardan kıldığını." (Yasin Suresi, 26-27)

Canının güzel bir şekilde alınmasını ve cennette ebedi bir hayat sürmeyi arzulayan her insan, gafletten kurtulmadığı takdirde ölüm anında yaşayacaklarını düşünmelidir. Dünyada canı yandığı ve acı duyduğu anlarda hissettiklerinin kat kat fazlasını ölüm anından itibaren ebediyen yaşayacağını tefekkür etmelidir. Bu azabı düşünüp, her an ölümle karışacağını bilen, korkuyla, gönülden Allah'a yönelen her insan içinde bulunduğu gafletin farkına varacaktır. Dolayısıyla da Allah'ın emir ve yasaklarına uyarak, göstereceği ciddi çabayla gafletten kurtulacaktır.

Asıl yurdun ahiret olduğunu bilmek

Asıl yurdun ahiret olduğunun şuurunda olmayan gaflet içindeki insanlar dünyada sürekli olarak rahat edecekleri daha iyi yerler ve imkanlar ararlar. Örneğin dar gelirli, evi olmayan biri hep kiradan kurtulacağı anı düşünür. Bir evinin olması onun en büyük idealidir. Bu uğurda sıkıntıya girer, ömrünün büyük bir kısmı ev ve diğer ihtiyaçları için taksit ödeyerek geçer. Bir başkası apartman dairesinden müstakil eve geçmeyi, bir diğeri ise, geniş arazili bir çiftliğe sahip olmayı düşünür. Ama Allah'ın ahirette vaat ettiği cennet mülklerinin varlığına inanmadığı ya da bu ihtimali çok uzak gördüğü için bunlara ulaşmakta en ufak bir çaba bile göstermez. Oysa müminler, cennete ve oradaki nimetlere kavuşmak için yarışırlar. Allah gaflet içinde dünya nimetlerine sahip olmak için adeta diğer insanlarla yarışarak çaba harcayanları, Kuran'da şöyle uyarmaktadır:

Rabbinizden olan mağfiret ve eni göklerle yer kadar olan cennete yarışın; o, muttakiler için hazırlanmıştır. (Al-i İmran Suresi, 133)

Rabbinizden olan bir mağfirete ve cennete (kavuşmak için) 'çaba gösterip-yarışın,' ki (o cennet) genişliği gök ile yerin genişliği gibi olup Allah'a ve Resûlüne iman edenler için hazırlanmıştır. İşte bu, Allah'ın fazlıdır ki, onu dilediğine verir. Allah büyük fazl sahibidir. (Hadid Suresi, 21)

Ahiret yurdunun varlığını kavrayamayan gafil kimselerin ortak özelliği, dünyada tatmin bulacakları yer ve imkanlara sahip olmaktır. Bunu büyük bir tutkuyla arzu ederler. Fakat elde ettikleri bütün bu değerler onları, sandıkları gibi çok mutlu edip, dertsiz kedersiz yaşamalarını

sağlamaz. Çünkü dünya hayatında sahip olunan herşey eskiyip çürüyecek, bozulup yok olacaktır. Buna kişinin kendi bedeni de dahildir. Bu nedenle gaflet içindeki insanlar, sevdikleri ve değer verdikleri şeylere zarar geleceği korkusuyla sürekli tedirgin yaşarlar. Kendilerine çok kısa bir süreden başka hiçbir yarar sağlamayacak bu değerlere karşı insanlar Kuran'da şöyle uyarılırlar:

Ey kavmim, gerçekten bu dünya hayatı, yalnızca bir meta (kısa süreli bir yararlanma) dır. Şüphesiz ahiret, (asıl) karar kılınan yurt odur. (Mümin Suresi, 39)

Kadınlara, oğullara, kantar kantar yığılmış altın ve gümüşe, salma güzel atlara, hayvanlara ve ekinlere duyulan tutkulu şehvet insanlara 'süslü ve çekici' kılındı. Bunlar, dünya hayatının metaıdır. Asıl varılacak güzel yer Allah Katında olandır. (Al-i İmran Suresi, 14)

Kuran'da insanlara dünya nimetlerinin geçici olduğu, asıl nimetlerin ahirette bulunduğu bu ayetlerle açıkça bildirilmiştir.

Bu dünyanın geçiciliğinin farkına varmak, gaflet içinde olan bir insanın gafletten kurtulmasına vesile olur. İnsan, geçici fayda sağlayan dünya nimetlerine duyduğu tutkulu isteklerden arınır, sonsuz güzellikteki cennet nimetlerini ve Allah'ın rızasını kazanmaya yönelir. Allah Kuran'da bu hükmünü şöyle bildirmektedir:

Gerçek şu ki, ebrar olanlar, elbette nimetler içindedirler. Tahtlar üzerinde bakıp-seyretmektedirler. Nimetin parıltılı-sevincini sen onların yüzlerinde tanırsın. Onlara mühürlü, katıksız bir şaraptan içirilir. Ki onun sonu misktir. Şu halde yarışmak isteyenler, bunun için yarışsınlar. (Mutaffifin Suresi, 22-26)

Ahiretten geri dönüşün olmadığını bilmek

Gaflet içindeki insanın kendini kandırdığı konulardan biri de, kendisine bir fırsat daha tanınacağı yanılgısıdır. Hatta bu düşünce bazı çevrelerde reenkarnasyon adı verilen batıl bir inanış haline bile getirilmiştir. Gafil insan ne kadar hata yaparsa yapsın, öldükten sonra tekrar dünyaya dönerek, bunları telafi etme imkanına sahip olacağını zanneder. Bu nedenle öldükten sonra Allah'tan son bir umutla geri dönmeyi ister. İnkar edenlerin, bu istekleri Kuran'da şöyle bildirilir:

Suçlu-günahkarları, Rableri huzurunda başları öne eğilmiş olarak: "Rabbimiz, gördük ve işittik; şimdi bizi (bir kere daha dünyaya) geri çevir, salih bir amelde bulunalım, artık biz gerçekten kesin bilgiyle inananlarız" (diye yalvaracakları zamanı) bir görsen. (Secde Suresi, 12)

Bu durumun ayetlerde bildirilmesinin bir hikmeti de geri dönüşü olmayan günden önce insanların kaçınılmaz olan bu gerçeği bilmesi, aksine kuruntulara kapılmadan Allah'ın hoşnutluğunu kazanmaya çalışmalarıdır. Ancak Allah'ın bildirip uyardığı ahiret azabının şiddetini düşünmeyen buna bir türlü ihtimal vermeyen, kesin bilgiyle inanmayan insan, sonunda mutlaka Allah'ın huzurunda bu gerçekle yüz yüze gelecektir. Bunu ısrarla anlamazlıktan gelen derin gaflet içindeki insanın hala kendisine bir fırsat daha verileceğini düşünmesi, aslında kendini kandırmasından başka bir şey değildir.

Azabı hak eden insan, pişmanlığını ahiret gününde dile getirecektir. Kuran'da cehennem halkının pişmanlıklarını içeren konuşmalar bildirilerek insanlar uyarılmaktadırlar. Bu ayetlerden biri de şöyledir:

Ya da azabı gördüğü zaman: "Benim için bir kere daha (dünyaya dönme fırsatı) olsaydı da, ihsan edenlerden olsaydım" (diyeceği günden sakının). (Zümer Suresi, 58)

Gafletten kurtulmak ve bu ifadelerin sahibi olmamak için insanın iyice düşünmesi ve Allah'ın azabından şiddetle korkup sakınması gerekir. Azabı

hak eden gafil insanların en büyük yanılgıları, ahiret yurdunu dünya hayatıyla karşılaştırmalarıdır. Allah'ın sorgusunu, cenneti ve cehennemi, dünyada yaşadıkları olaylarla kıyaslarlar. Dünyadaki gibi ahirette de herşeyin bir telafisi olacağını düşünerek kendilerini kandırırlar. Örneğin dünyada sınıfta kalsa, okuldan atılsa bile sonradan affedileceğini düşünür. Hapisteki bir insanın da bir gün süresi belirli olan cezası bitecek, serbest kalacaktır. Nitekim dünyadaki sıkıntılar ömür boyu sürmez, belli bir süre sonra biter. İşte gafil kişiler, ahirette de bu tür imkanlar ve fırsatlar olduğu inancıyla dünyada korkusuzca her türlü sınır tanımazlığı yaparlar. Oysa telafilerin yapılacağı, fırsatların değerlendirileceği yegane mekan dünyadır. Ahiret ise, karşılıkların verildiği yerdir. Bu nedenle, kişinin ebediyen sürecek cehennem azabına neden olan bu gaflet halinden kurtulması için, ahiretten geri dönüşün kesin olarak mümkün olmadığını ve ahirette hiçbir suçu telafi imkanının bulunmadığını tefekkür etmesi gerekir.

Cehennemin ne kadar azap verici bir mekan olduğunu ve orada sonsuza dek kalınacağını bilmek

Gafletteki kişi, ölümü uzak gördüğü gibi cennet ve cehennemi de kendinden uzak görür. Oysa ölüm ne kadar kesin ve gerçek ise, cennet ve cehennem de o kadar kesin ve gerçektir. Orada dünyadakinden çok daha net ve gerçek bir ortam vardır. Ve şurası çok kesin bir gerçektir ki, dünyadaki herkes mutlaka bu iki yerden birine girecek ve ebediyen de orada kalacaktır.

Cehennemi net ve kesin bir gerçek olarak bilip düşünmek ise, insandaki Allah korkusunu ve cennet özlemini artırır. Cehennemin nasıl bir azap yurdu olduğunu tefekkür etmek için Kuran'da yapılan cehennem tasvirleri üzerinde dikkatle düşünmek gerekir. Kuran'da cehennemin tasvirinin yapıldığı ayetlerden bazıları şöyledir:

O gün suçlu-günahkarların (sıkı) bukağılara vurulduklarını görürsün. Giyimleri katrandandır, yüzlerini ateş bürümektedir. (İbrahim Suresi, 49-50)

... Şüphesiz Biz zalimlere bir ateş hazırlamışız, onun duvarları kendilerini çepeçevre kuşatmıştır. Eğer onlar yardım isterlerse, katı bir sıvı gibi yüzleri kavurup-yakan bir su ile yardım edilirler. Ne kötü bir içkidir o ve ne kötü bir destektir. (Kehf Suresi, 29)

... İşte o inkâr edenler, onlar için ateşten elbiseler biçilmiştir;

başları üstünden de kaynar su dökülür. Bununla karınları içinde olanlar ve derileri eritilmiş olur. Onlar için demirden kamçılar vardır. Ne zaman ordan, sarsıcı-üzüntüden çıkmak isterlerse, oraya geri çevrilirler ve (onlara:) "Yakıcı azabı tadın" (denir). (Hac Suresi, 19-22)

Ateş, onların yüzlerini yalayarak yakar da onun içinde onlar, (etleri sıyrılmış olarak sırıtan) dişleriyle kalıverirler. (Müminun Suresi, 104)

(Ateş,) Onları uzak bir yerden gördüğünde, onlar bunun gazablı öfkesini ve uğultusunu işitirler. Elleri boyunlarına bağlı olarak, sıkışık bir yerine atıldıkları zaman, orada yokoluşu isteyip-çağırırlar. Bugün bir yok oluşu çağırmayın, birçok (kere) yok oluşu isteyip-çağırın. De ki: "Bu mu daha hayırlı, yoksa takva sahiplerine va'dedilen ebedi cennet mi? Ki onlar için bir mükafat ve son duraktır." (Furkan Suresi, 12-15)

Dünyada en ufak bir acıya dahi tahammül edemeyen insan, bu acı ve ızdırap ortamını samimi bir şekilde düşünürse, cehennem azabının -Kuran'da tarif edildiği üzere- dünyaki hiçbir acı ile kıyas kabul etmeyecek derecede dehşetli olduğunu görür. Cehennemde ne azabın sona ermesi ne de ölmek yoktur. Kuran'da cehennem azabının süresiz olduğunu bildiren ayetlerden bazıları şöyledir:

(Orada) Ateşten çıkmak isterler, ama ondan çıkacak değiller. Onlar için sürekli bir azab vardır. (Maide Suresi, 37)

Hayır; kim bir kötülük işler de günahı kendisini kuşatırsa onlar ateşin halkıdırlar, orada süresiz kalacaklardır. (Bakara Suresi, 81)

Cehennemde sürekli olarak, büyük bir acı çekileceği, oradan hiçbir şekilde kurtuluşun olmadığı, acıların hiç son bulmayacağı, acıya karşı bir bağışıklık ya da alışkanlık da olmayacağı çok açık bir gerçektir. Bunları vicdanlı ve samimi bir biçimde tefekkür etmek insanın Allah korkusunu artırarak şuurunun açılmasına, gafletten kurtularak Allah'ın rızasını aramasına vesile olur.

Sonsuzluğu kavramak

İnsanların bir kısmı sonsuzluk kavramını düşünmek konusunda da

genelde tembellik ederler. Sonsuzluğun asla bitmeyecek, sonu gelmeyecek, tükenmeyecek bir zamanı ifade ettiğini, gereği gibi düşünüp anlamaya çalışmazlar. Sonsuzluğu, yalnızca çok uzun yılları, asırları ifade eden bir kavram gibi kabul ederler.

Oysa "sonsuzluk" çok farklı bir kavramdır. Sonsuzluk, bir insanın ömrü kadar süre değildir. Birkaç insan nesli kadar bir süre de değildir. Sonsuzluk bin yıl değil, on bin yıl değil, yüz bin yıl değil, milyon veya milyar yıl değil, hatta trilyon yıl da değildir. Sonsuzluk bunların tamamının dışında, hiçbir sona ulaşmayan, asla bitip tükenmeyen bir zamanı ifade eder.

İşte bu gerçeği düşünen insan sonsuz yaşamını cehennemde geçirme tehlikesini asla göze alamaz. Dünyada bir an bile dayanamadığı kadar şiddetli azapları, bitip tükenmesi olmayan zamanlar boyunca hissetmeyi tercih edemez. Dolayısıyla sonsuzluğu düşünmek gafil olan insanı uyandırır, kendine getirir ve Allah'ın razı olacağı işler yapma konusunda harekete geçirir. Sonsuz cehennem hayatından korkan imanlı bir insan, aynı zamanda sonsuz cennet nimetleri içinde yaşama imkanı olduğunu da düşünür ve dünyadaki kısa süren yaşamı bir an bile sonsuz ahiret hayatına tercih etmez.

Cennetin güzelliğini bilmek

Cennet, geçici olan dünya hayatında yapılan salih amellerin, Allah'tan korkmanın, Allah'ın rızasını kazanmanın karşılığıdır. Allah Kuran'da insana bu vaadini şöyle bildirmektedir:

İman edip salih amellerde bulunanlar, Biz onları altından ırmaklar akan, içinde ebedi kalacakları cennetlere sokacağız. Bu, Allah'ın gerçek olan vaadidir. Allah'tan daha doğru sözlü kim vardır? (Nisa Suresi, 122)

Cennette sadece güzel bahçelerin yer aldığını düşünmek son derece yanlış bir bakış açısı olur. Herşeyden önce, insan orada en güzel biçimde yeni bir yaratılışla yaratılmıştır ve sonsuz nimetler içerisindedir. Ayrıca, cennet bütün duyuların çok daha keskin olduğu, herşeyden çok fazla zevk alınan bir ortamdır. Dünyada çok kısa süren zevkler orada sonsuzdur. Allah dünyadaki nimetleri bir örnek olarak yaratmıştır. Asılları ise cennettedir. Oradaki nimetlere kavuşunca, insan dünyadaki nimetlerle benzerliklerini fark edecektir ama artık bu nimetler çok daha mükemmel ve tükenmez bir haldedir. Bunların yanı sıra, bedensel kusurların hiçbiri cennette yaratılmaz. Herkes çok güzeldir. Çok güzel bir şekilde yaratılmış olan insanın artık fiziksel yönden eksiklikleri de yoktur. Örneğin terlemez, kötü kokmaz, tuvalet ihtiyacı olmaz, hastalanmaz. Acıktığı ya da vücudunun

ihtiyacı olduğu için değil, sadece zevk için yer. Bu nimetler için çalışması gerekmez. Orada arzuladığı ve aklına hayaline gelmeyecek her tür eğlence, muhteşem bir mimari ve teknoloji, mükemmel ve kusursuz bir düzen vardır.

Dünyada eksik olan ve özlemi duyulan bütün hareket ve tavırlar cennette tamdır. Allah'ın emrettiği güzel ahlak orada tam olarak yaşanır. Orada gıybet, iftira, çekiştirme, küfür, yalan, riya, haset, kibir, sadakatsizlik ve kin yoktur. Selam, esenlik ve Allah'ın rızası vardır. Kuran'da cennetin tarif edildiği ayetlerden bazıları şöyledir:

Adn cennetleri (onlarındır); oraya girerler, orada altından bileziklerle ve incilerle süslenirler. Ve orada onların elbiseleri ipek(ten)dir. (Fatır Suresi, 33)

Gerçek şu ki, bugün cennet halkı, 'sevinç ve mutluluk dolu' bir meşguliyet içindedirler. Kendileri ve eşleri, gölgeliklerde, tahtlar üzerinde yaslanmışlardır. Orada taptaze-meyveler onların ve istek duydukları herşey onlarındır. Çok esirgeyen Rabb'dan onlara bir de sözlü "Selam" (vardır). (Yasin Suresi, 55-58)

Nimetlerle donatılmış (naim) cennetlerde. Birbirlerine karşı, tahtlar üzerinde (otururlar). Kaynaktan (doldurulmuş) kadehlerle çevrelerinde dolaşılır. Bembeyaz; içenlere lezzet (veren bir içki). Onda ne bir gaile vardır, ne de kendilerinden geçip, akılları çelinir. Ve yanlarında bakışlarını yalnızca eşlerine çevirmiş iri gözlü kadınlar vardır. Sanki onlar, saklı bir yumurta gibi (çarpıcı ve pürüzsüz). (Saffat Suresi, 43-49)

Onların etrafında altın tepsiler ve testilerle dolaşılır; orada nefislerin arzu ettiği ve gözlerin lezzet (zevk) aldığı herşey var. Ve siz orada süresiz kalacaksınız. (Zuhruf Suresi, 71)

Ayetlerde de tarif edildiği gibi cennet, insanın hayal bile edemeyeceği güzelliklerin ve nefsin arzu ettiği herşeyin mükemmel bir şekilde yaratıldığı, sonsuz esenlik yurdudur. Ancak, yine Kuran'da bildirildiği gibi cennet sadece iman edip, salih amellerde bulunanlar için hazırlanmıştır. Bunun açıkça bildirildiği ayetlerden bazıları şöyledir:

İman edip salih amellerde bulunanları, altından ırmaklar akan, içinde ebedi kalacakları cennetlere sokacağız. Onda onlar için tertemiz kılınmış eşler vardır. Ve onları, 'ne sıcak-ne soğuk, tam kararında gölgeliğe' sokacağız. (Nisa Suresi, 57)

İman edip salih amellerde bulunanlar ve 'Rablerine kalbleri tatmin bulmuş olarak bağlananlar', işte bunlar da cennetin halkıdırlar. Onda süresiz kalacaklardır. (Hud Suresi, 23)

Kuran ayetlerindeki cennet tasvirlerini bilip tefekkür etmek gafletin dağılması ve dünya hırsının yok olması açısından son derece etkilidir. Samimi bir şekilde yapılacak ciddi bir tefekkür, cennetin dünyadaki hiçbir mükemmellikle kıyaslanamayacağını anlamak için yeterlidir. Bunu anlayan insan, cennet arzusu ve özlemiyle orayı hak edebilmek için çalışmaya başlayacak, kendisini cennetten uzaklaştıracak ve ebediyen mahrum bırakacak olan gaflet halinden ise, bütün gücüyle sakınacaktır.

GAFLETİN SONU

Gaflet, Allah Katından gelen tüm uyarılara rağmen, bunda ısrar edenleri dehşetli ve tarifi mümkün olmayan ebedi bir azaba doğru hızla sürükler. Gafil olmakta ısrarcı davranan ve gaflet içinde dünyadan ayrılan insanlar, Allah'ın yarattığı imtihan dünyasından sonra, ebedi yaşamlarına artık cehennem ehli olarak devam edeceklerdir.

Kuran'da bildirildiği gibi gaflet içindeki insanların göz ve kulakları mühürlenmiş, anlayışları alınmıştır. Algı ve şuur düzeyi olarak hayvan gibidirler. Hatta bu durumu kendi rızalarıyla kabullendikleri için onlardan daha da aşağıdırlar. Allah Kuran'da bu durumdaki insanları şöyle tarif etmektedir:

Andolsun, cehennem için cinlerden ve insanlardan çok sayıda kişi yarattık (hazırladık). Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Yoksa sen, onların çoğunu (söz) işitir ya da aklını kullanır mı sayıyorsun? Onlar, ancak hayvanlar gibidirler; hayır, onlar yol bakımından daha şaşkın (ve aşağı) dırlar. (Furkan suresi, 44)

Hayvanların şuuru yoktur. Yukarıdaki ayetlerden anlaşıldığı gibi, gaflet içindeki insanlar da adeta hayvanların şuursuzluğundadırlar. Bu şuursuzluk nedeniyle kalpleri katılaşmıştır. Gördükleri, işittikleri olaylar, kendilerine yapılan hatırlatmalar, verilen öğütler onları içinde bulundukları durumdan çıkarmaz. Her ne ile karşılaşırlarsa karşılaşsınlar düşünüp ibret almazlar.

Oysa her insan, gerçekleri anlamaktan ve uygulamaktan sorumludur. Ancak, gaflette ısrarcı davrandığı takdirde dünyadaki diğer canlı türlerinden daha akılsız bir duruma düşer ve insana insan vasfı kazandıran bütün özelliklerini kaybeder. İnsanlara Allah'ın varlığını kavrayıp, O'na kulluk etmeleri için verilen algılama, hissetme ve kavrama gibi meziyetlerin, gaflette kalmakta ısrarlı ve kararlı olan kimselerde mühürlendiği Kuran'da şöyle bildirilmektedir:

Onlar, Allah'ın, kalplerini, kulaklarını ve gözlerini mühürlediği kimselerdir. Gafil olanlar onların ta kendileridir. (Nahl Suresi, 108)

Ayette tarif edilen kişinin algıları tümüyle kapanmıştır. Bu durumdaki gafil insan ciddi bir çaba gösterip, Allah'a yönelmediği sürece artık cehennem ehli olmaktan kurtulamaz. Cehennemdeki şuursuzluk ve şaşkınlığı ise daha da fazladır:

Kim bunda (dünyada) kör ise, o, ahirette de kördür ve yol bakımından daha 'şaşkın bir sapıktır. (İsra Suresi, 72)

Oradaki azabın şiddeti ve dehşeti ise bir ayette şöyle tarif edilmiştir:

Allah'ın tutuşturulmuş ateşidir. Ki o, yüreklerin üstüne tırmanıp çıkar. O, onların üzerine kilitlenecektir; (Kendileri de) Dikilip-yükseltilmiş sütunlarda (bağlanacaklardır). (Hümeze Suresi, 6-9)

Gaflet içinde yaşayan, bu durumdan kurtulmak için çaba harcamayan, Kuran'dan ve Allah'ın rızasından habersiz bir şekilde ölen insanlar cehenneme sürüklenirler.

SONUÇ

Kitap boyunca anlattığımız gibi, gaflete kapılanlardan olmak, bir insanı helake sürükleyen ana sebeplerden biridir. Gaflet içindeki insan, herşeyin yolunda olduğunu ve toz pembe bir hayat yaşadığını zannedebilir. Herşeyin bilincinde olduğunu ve herşeyi doğru yaptığını düşünmesi, bunun en belirgin göstergesidir. Ancak bu gaflet hali, ahiret günü Allah'ın huzurunda sona erecektir:

"Andolsun, sen bundan gaflet içindeydin; işte Biz de senin üzerindeki örtüyü açıp-kaldırdık. Artık bugün görüş-gücün keskindir." (Kaf Suresi, 22)

Artık insan, gaflet halinin hakim olduğu toz pembe dünya hayatında sürekli yüz çevirdiği, inanmamakta direndiği gerçekleri, alenen görmeye başlayacaktır. Daha önce kendisine haber verilen ancak hiç dikkate almadığı cehennem azabı ile karşılaşır. O gün yok olmayı ya da dünya hayatına dönüp Allah rızasını kazanacak şekilde yaşamayı ister. Ancak, kendisi için ebediyen cehennem halkı arasında olmaktan ve sonsuz bir azaptan başka, 'varılıp karar kılınacak bir yer' yoktur. Kuran'da kıyamet günü ve hiçbir yere kaçış olmadığının bildirildiği ayetler şöyledir:

Ama göz 'kamaşıp da kaydığı,' Ay karardığı, Güneş ve Ay birleştirildiği zaman; insan o gün: "Kaçış nereye?" der. Hayır, sığınacak herhangi bir yer yok. O gün, 'sonunda varılıp karar kılınacak yer (müstakar)' yalnızca Rabbinin Katıdır. (Kıyamet Suresi, 7-12)

İnkar edenlerin büyük bir korku, çaresizlik ve pişmanlık yaşayacağı kıyamet günüyle karşılaşmadan önce, her insan kendi durumunu samimi bir şekilde gözden geçirmelidir. Şuuru kapatarak, insanı hayvanlardan aşağı bir canlı türüne dönüştüren gaflet belasına karşı, samimi bir kalple Allah'a yönelmek, sürekli Allah'ı anmak ve Rabbimiz'in gönderdiği Kitap olan Kuran'a tam tabi olmak gerekir.

Gaflette olmadığını ve gaflete düşme ihtimalinin bulunmadığını düşünerek kendini müstağni (bu durumdan uzak) görmek büyük bir hatadır. Çünkü müstağniyet insanın gaflet hastalığına her an yakalanabileceğinin bir göstergesidir. Şeytan hiç durmadan, en küçük fırsatı bile değerlendirmekten kaçınmayarak, insanı gafletin içine sokmaya

ve kendisiyle birlikte cehenneme sürüklemeye çalışmaktadır:

İnsanlardan kimi, Allah hakkında bilgisi olmaksızın tartışır durur ve her azgın-kaypak şeytanın peşine düşer. Ona yazılmıştır: "Kim onu veli edinirse, şüphesiz o (şeytan) onu şaşırtıp-saptırır ve onu çılgın ateşin azabına yöneltir." (Hac Suresi, 3-4)

Gayet açıktır ki gaflet, her insanı hiçbir ortam ve şart gözetmeden, şeytanın ve nefsin telkinleriyle sarıp kuşatmaya çalışmaktadır. Ancak gaflet yalnızca gaflet içinde kalmak isteyenlerin peşini bırakmaz. Gaflet içinde kalmaya, şeytanın dostu olmaya razı olmayan vicdanlı kimseler için ise, kurtuluş yolu her zaman açıktır. Allah gafletten kurtulmanın yollarını Kuran'da ayrıntılı olarak bildirmiştir. Allah'ı sürekli anmak, O'na yönelmek, O'ndan korkup sakınmak ve her an O'nun rızasını aramak gafleti yok eder, insanı üstün bir şuura, akla ve imana kavuşturur. Bu da -her ne kadar şeytan aksini telkin etmeye çalışsa da- en güzel, en rahat, en emin ve en kolay yoldur. O halde, samimi bir biçimde Allah'a yönelip dönen bir kimse hiçbir şey için geç kalmış değildir. Rabbimiz'in rahmetini umut edebilir. Ayette şöyle buyrulmaktadır:

Rabbiniz, sizin içinizdekini daha iyi bilir. Eğer siz salih olursanız, şüphesiz O da, (Kendisi'ne) yönelip dönenleri bağışlayıcıdır. (İsra Suresi, 25)

EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu.

Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu

karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." (Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2)

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır." (Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196)

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi. O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. ("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. (Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7)

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40)

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10950'de 1'dir. Ancak matematikte 1050'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, Scientific American dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın

kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır. Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni*, Doğal Seleksiyon Yoluyla...

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189)

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara

dönüştüğünü iddia etmişti. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184)

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988)

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması"

olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları:
Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179)

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci

olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197)

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den

dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389)

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. (J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992)

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. (Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. (Time, Kasım 1996)

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel

temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia eder. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol

miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10-950 olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur. Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı

seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın.

Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin

hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28)

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azap onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

...Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil

olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur. Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, Kuran'daki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün

yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43)

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

Dediler ki: "Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın."
(Bakara Suresi, 32)

İnsanların bir kısmı, Allah'ın açık ayetlerinden, emir ve yasaklarından habersiz bir şekilde, sadece kendi istek ve arzuları doğrultusunda yaşarlar. Oysa yalnızca kısa bir süre yaşanan dünya hayatı bir gün herşeyiyle sona erecektir. Onlar ise, kendileri ve Allah'ın hoşnutluğundan uzak bir hayat süren diğer insanlar için hazırlanmış olan şiddetli ve ebedi azaptan habersizdirler.

İnsanların, Allah'ın açık delillerine, emir ve uyarılarına rağmen gösterdikleri bu şuursuz, kayıtsız ve ilgisiz tutumlarına "gaflet" adı verilir. Gaflet, tüm insanları, dikkatli olmadıkları ve Allah'a gönülden boyun eğmedikleri sürece tehdit eden çok büyük bir tehlikedir. Çünkü gaflette olan ya da gaflete sürüklenen bir kişi içinde bulunduğu durumu fark etmez, fark etse de önemsemez. Dolayısıyla, bu kitabı eline alan her okuyucu, kendisinin de gaflette olabileceğine ihtimal vererek okumalı, kendini bu sinsi tehlikeden uzak ve güvende görmemelidir. Çünkü Rabbimiz Kuran'da, "Hayır; gerçekten insan, azar. Kendini müstağni gördüğünden." (Alak Suresi, 6-7) şeklinde buyurmuştur.

Bu kitapta, gafletin Kuran'a göre tanımı yapılmakta ve insanlar bu sinsi tehlikeye karşı uyarılmaktır.

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 57 ayrı dile çevrilen yaklaşık 250 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.